

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 262

28 Ekim 2006

1.50 YTL

Irak'ta 650,000 insanı öldürdüler

SAVAŞA HAYIR!

Bush, Irak'a kitle imha silahlarını bulmak için girmişti. 2003 yılından beri süren işgalin sonucunda Irak'ta tek bir kitle imha silahı bulunamadı. Ama işgal 650 bin Iraklıyı öldürdü.

Afganistan'la başlayan,

Irak ve Lübnan'la devam eden işgal politikalarının hedefinde bu kez de İran var. ABD'nin savaş şahinleri şimdi de gözlerini İran'a diktiler. Irak işgalinden önce söylenen yalanların aynalarını tekrar etmeye başladılar.

Bu kez işleri her zamankinden zor. NATO kuvvetleri Afganistan'da denetimi elinden kaçırdı.

Bush bile Irak işgalini Vietnam savaşına benzetmeye başladı.

İşgale karşı küresel direniş ve ABD'de savaş karşıtı

muhalefet ABD egemen sınıfının bölünmesine neden oldu.

Bugün daha güçlü bir sesle savaşa karşı çıkmamız gerekiyor. Yalancılar ve canilerden hesap sorana kadar, ara vermeksizin, "Savaşa hayır!"

Macaristan 1956

**Stalinizmi
yenen devrim**

**Günümüz ve
50 yıl öncesi**

sayfa: 8

**Milliyetçiler
ve vatan
hainleri**

**Orhan Pamuk
ve taraf
tutmak**

Roni Margulies

sayfa: 6-7

antikapitalist

sosyalist işçi'nin ekidir
sosyalist işçi ile birlikte isteyin

**Bush Irak ile
Vietnam
savaşları
arasındaki
benzerliği
kabul etti**

sayfa: 9

KİM NE DEDİ?

“

"İlk kez Türkiye'nin bir belediye başkanı bir Avrupa platformunda, 'Güneydoğu Anadolu'nun, Batman'ın petrol zenginlikleri ve hidro enerji kaynakları oradaki yerel yönetimin kontrolünde olmalı ve yerel yönetim, oranın kaynaklarını kendisi kullanmalıdır' diye bir açıklama yaptı. Bir kez daha ortaya çıkmıştır ki, dağdaki teröristle kentteki siyasetçi aynı siyasi projenin etrafında çalışmaktadır"

Deniz Baykal, CHP Genel Başkanı, Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'in bir açıklaması üzerine.

"Dağdan inin, ovada siyaset yapın. Çiçekler açsın, böcekler dolaşsın. Bunlar güzel şeyler ama Türkiye'nin bir gerçeği var. Arkamızda 30 bin vatan-daşımız var."

Deniz Baykal, CHP Genel Başkanı, Mehmet Ağar'a karşı konuşmasından

”

2749

**Irak'ta ölen
Amerikalı
asker sayısı**

sosyalist işçi'ye
internet üzerinden
ulaşmak için:
www.sosyalistisci.org

Edip Başer görevden alınmalı

AKP hükümetince terörle mücadele koordinatörlüğüne atanan Orgeneral Edip Başer, bütün askerler gibi konuşmaya ne kadar meraklı olduğunu gösterdi. Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin İstanbul'da düzenlediği toplantıda konuşan Edip Başer ne kadar demokratik ve "erkek" olduğunu da gösterdi.

Konuşmasında, kendi görevinin PKK ile yurt dışında mücadele etmek olduğunu vurgulayan emekli general, Türkiye içinde terörle mücadelenin Türkiye'nin kendi denetiminde olduğunu söyleyerek, dinleyenlerin "haydi yaa" demelerine neden olacak tespitlerde bulundu.

ABD'nin terörle mücadele

için özel temsilci atamasını kabul etmek zorunda kalanların, ikide bir de "kendi terörümüzü kendimiz hallederiz" demeleri oldukça komik.

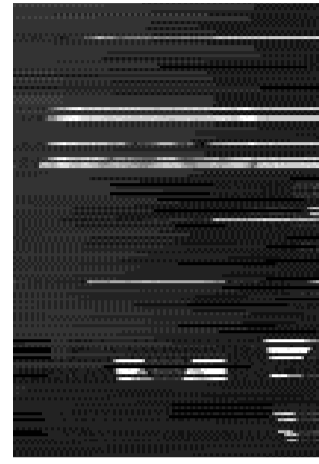
Özellikle Kürt hareketinin son haftalarda ilan ettiği ateşkes sürecinin önemini koruduğu bir dönemde, dönemin önemini kavraymayan, konuşmaya ve politikaya şiddetle merak duyan bu türden askerlerin panellerde konuşmaları, ateşkes sürecine zarar veremeden başka hiçbir işe yaramaz. Edip Başer'in aynı toplantıda, Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'le ilgili sözleri ise kabul edilemez.

Osman Baydemir'in yer altı kaynaklarını değerlendirme sorumluluğunun belediyeye devredilmesi

önerisini, "Batman petrol-lerini bize verin" şeklinde yorumlayan Başer, konuşmasında haddi olmayan bir biçimde, "Bu benim şahsi görüşümdür ancak ben olsam o belediye başkanını görevden alırdım" dedi.

Askerlerin ve devlet görevlilerinin şahsi görüşlerini bildirmelerine artık bir son verilmeli. Atanmışların seçilmişleri aralıksız bir biçimde tehdit etmelerine bir son verilmeli.

Başer, lüzumsuz bir görev için hükümet tarafından atanan emekli bir askerdir, o kadar. Osman Baydemir ise Diyarbakır halkının oylarının ezici çoğunluğuyla seçilen Büyükşehir Belediye Başkanı'dır. Baydemir'e akıl vere-

cek en son insan Başer'dir.

Edip Başer hızla görevden alınmalıdır.

Ateşkes sürecini zora sokan her adım teşhir edilmelidir.

Demokrasinin sınırlarını daraltan asker ve bürokrat konuşmalarına bir son verilmelidir.

RTÜK Fransız mallarını boykot çağrısı yaptı

Sana ne oluyor RTÜK?

Fransa'da kabul edilen Soykırımı İnkâr Yasası çok sayıda garip tepkiye neden olurken, en garip tepki RTÜK'ten geldi. Radyo Televizyon Üst Kurulu yöneticileri bir öfke seline kapılarak, radyo ve televizyonlara Fransız kaynaklı medya ürünlerini yayınlamama tavsiyesinde bulundu.

Fransa'da yaşanan geçmesi, Türkiye'de devlet yöneticilerinin ve bir dizi kurumun ne kadar seviyesiz olduğunu zaten gösterdi. RTÜK ise bu konuda, tıpkı sansür konusunda da olduğu gibi bayrağı kims-eye bırakmadı.

Öncelikle, RTÜK gibi bir kuruluş, kendinde böyle bir hakkı nereden buluyor? Fransız kaynaklı medya ürünlerinin yayınlanıp yayınlanmamasına nasıl karar veriyor?

RTÜK'ün sergilediği bu cüretin şüphesiz ki milliyetçilikle çok sıkı bir bağı var. Fransa'nın yasayı geçirmesiyle yukarıdan aşağıya medya araçlarıyla öyle bir milliyetçi abartmayla karşılaştık ki, RTÜK böyle saçma sapan bir tavsiyede bulunabilmeyi çok doğal görüyor olmalı. Nasılsa herkes Fransız düşmanı! Nasılsa herkes Fransız mallarına düşman!

Öyleyse çorbada benim de tuzum olsun!

Milliyetçilikten gözü kararanlar en başta şu gerçeği gizliyorlar. Catherine Denavue, Gerard Depardou, Alain Delon gibi sanatçıların filminin Fransa'da meclisin çıkarttığı yasayla ilgisi nedir? Catherine Denavue geçtiğimiz yıllarda Türkiye'de düzenlenen film festivallerinde başarı ödülü verilmişti. En iyisi o ödülü geri almak değil mi?

Üstelik, RTÜK'ün bu tavsiyesinde başka saçmalıklar da var. "Fransız kaynaklı" ne demek? Örneğin, Fransa'da üretilen

ama İngilizce söylenen bir şarkı Türkiye radyolarında çalınabilir mi? Ya da Fransa'da hazırlanan ve Fransa'nın çıkardığı soykırım yasasını kınayan bir oyun Türkiye'de radyolarda yayınlanabilir mi? Kısacası, RTÜK bir tek sen eksiktin. Milliyetçi çorbada artık senin de tuzun var.

Asgari ücretli aç

Türk-İş'in son yaptığı bir araştırmaya göre yoksulluk sınırı 934 YTL olarak saptandı. Bu durumda asgari ücret ancak 19 gün beslenmeye olanak veriyor. geriye kalan 11 gün ise açlık var. Beslenildiği söylenen 19 gün de ise söz konusu olan aslında yoksulluk.

Türk İş araştırmasına göre 4 kişilik bir ailenin zorunlu gıda harcaması 593 YTL'yi buluyor. Zorunlu gıda harcaması bu ay geçen aya göre yüzde 1.66 artmış durumda.

Aynı araştırmaya göre geçen yıla göre bu sene sadece gıda için 51, temel ihtiyaçlar için ise 165 YTL daha fazla harcamak gerekir.

Oysa asgari ücret artışı

bir yıl için 30 YTL idi.

Türk İş araştırması geçtiğimiz bir yıl içinde yüzde 12.91 artmış.

Bu arada önümüzdeki günlerde 2007'nin asgari ücretini tesbit edecek olan Asgari Ücret Komisyonu toplanıyor. Türk İş bu komisyonda var.

Asgari Ücret Komisyonu her sene toplanarak yeni asgari ücreti tesbit ediyor, kısa bir tartışma aoluyor ve sonra komik bir artışla yeni asgari ücret yürürlüğe giriyor.

Sendiklar asgari ücret için mücadele etmeden, hiç değilse asgari ücret üzerindeki vergilerin kalkması için mücadele etmediği sürece Türkiye işçi sınıfını örgütlenme yeteneği artmayacak

Türk-İş yöneticileri daha çok CHP'li

Türk-İş'e bağlı 33 sendikaların 4.500 yöneticisi arasında yapılan bir araştırmaya göre Türk İş yöneticilerinin yüzde 21.39'u CHP'li. CHP'yi yüzde 17.3 ile AKP izliyor.

Türk-İş yöneticilerinin

yüzde 17.1'i ise siyasi olarak MHP'yi tercih ederken yüzde 5.7'si DYP'yi, yüzde 3.2'si ANAP'ı, yüzde yarım ise DSP'yi tercih ediyor.

Türk İş yöneticilerinin yüzde 8.6'sı ise diğer partileri tercih ediyor.

Küresel ısınma
Ne yapabiliriz?

Doğan Tarkan

ÇIKTI

sosyalist işçi
satıcılarından
alabilirsiniz

Biri bizi "tık"lıyor
İnternete
göz altı

Devletin, telefon konuşmalarımıza, cep telefonlarına, ev telefonlarına müdahale ettiği ve konuşmalarımızı dinlediği zaman zaman açığa çıkan skandallar olarak hafızalarımızda. Hatta bu skandallara, "Telekulak" adı verilmiş ve devletin böyle bir müdahaleye hakkı olmadığı, sivil yaşama bu müdahalenin yasa dışı olduğu tekrar tekrar hatırlatılmıştı.

Devlet şimdi yeniden iş başında. Geçtiğimiz hafta, Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığının, internet servis sağlayıcı firmalardan kullanıcıların ayrıntılı bilgilerini istediği anlaşıldı. Emniyet genel müdürlüğü hiçbir yetkisi olmasına rağmen, vatandaşların internet işlemlerine dair bilgileri istemesi tümüyle yasa dışıdır.

Polis, tüm Türkiye'deki internet kullanıcılarının bağlandıkları IP adreslerini, IP adreslerine bağlanan kullanıcıların kim olduklarını, IP adresleri üzerinden gerçekleşen canlı bağlantı bilgilerini ve kim kiminle ne zaman mesajlaştı gibi bilgileri bir yazı ile, internet servis sağlayıcılarından istedi.

Bu türden özel bilgileri polisin istemeye hakkı yoktur. Polis, bu konuda yetkili kurum değildir. Özel yazışmalar ancak mahkeme kararıyla istenebilir. İsteyebilecek olan kuruluş ise Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'dır. Polisin, bu süreçte hiçbir ilgisi yoktur. Bizler, internet üzerinden yaptığımız hiçbir iletişimin hiçbir kurum tarafından izlenmesini istemiyorken, polisin hiçbir yetkisi, hakkı olmadan interneti göz altına almasına izin veremeyiz.

26

Kasım - İzmir

Genel Sağlık
Sigortasına ve Aile
Hekimliği'ne
karşı miting

BAŞYAZI

Ateşkesin yarattığı fırsat kaçırılmamalı

Bir süre önce tek taraflı olarak ilan edilen ateşkes Kürt sorununun çözülmesinde önemli bir adım. Kürt sorununun çözülmesi sadece Kürtler için değil Kürt olmayanlar için de gerekli.

Sorunun çözülmesi için ateşkesi tamamlayıcı tartışmalar fakat daha önemlisi adımlar gerekli.

Şimdiye kadar bu doğrultuda adımlar olmadı. Tek çıkış Susurlukcu Mehmet Açar'dan geldi. O da bir taraftan politikacıların, diğer taraftan da generallerin saldırısına uğradı. Açar'ın samimiyeti ise çok kuşkulu. Perihan Maden'in dediği gibi "kekliği düz ovada avlarlar" türküsü mü acaba Açar'ı etkiledi?

Politik İslam ve sol politikalar

Türkiye solunun politik İslam korkusu giderek hareketi bölen, harekete ağır kayıplar verdiren bir noktaya ulaşıyor.

Kimi sol grupların İstanbul Barosu seçimlerinde politik İslam korkusu ile Kemalistlere oy vermesi ya da içinde yer aldıkları listenin çalışmasına olanak tanımamaları İslam korkusunun ulaştığı noktayı gösteriyor. Bu sol grupların sayesinde Kemalistler bir kez daha seçimleri kazandı.

İslam korkusu ile milliyetçilik el ele gidiyor. Siyam ikizleri gibi birbirlerinden ayırlamıyorlar.

Ermeni sorununda inkar tutumu alanlar, Orhan Pamuk'a da, türbana da karşı çıkıyorlar. Çünkü hepsi aslında askeri cephede asgari birliği sağlamış durumdadılar.

Orta sayfalardaki Roni Margulies'in yazısı bu açıdan çok yararlı.

Sağ oylar kime gidiyor?

Baykal "sağcılar artık bize geliyor" diyor. ne başarı! Sosyal demokrat CHP sonunda sağcılar kendisine çekmeye başladı. Yoksa sağcı seçmen mi CHP'yi kendisine çekti?

Bugün artık CHP ile Milliyetçi Hareket partisi arasında ki ayrım çok incelmış durumdadır. Baykal'ın iddiasına rağmen bir avuç kalmış olan CHP oylarıhala solculardır. Şimdi görev bu seçmenlere gerçek bir sol alternatif sunmaktır.

Afganistan'dan geri çekilmenin samanı geldi

İçinde Türk birlikleri de olan Afganistan'daki NATO gücünün komutanları artık durumu idare edemediklerini açıkça söylüyorlar.

Kısa süre önce NATO birliklerinin sayısının artırılması gerektiğini söyleyen Afganistan NATP güçleri komutanlığı bu çağrısına hiçbir ülkeden olumlu cevap alamadı.

İşgal öncesinin yönetimi olan Taliban'ın birçok uygulamasını ortadan kaldıracığını söyleyen işgalcilerin bir iddiaları da Afgan kadınının özgürleşeceği idi.

Ne var işgalden bu yana Afgan kadınlarının yaşamında hiç bir değişiklik olmadı. Dün olduğu gibi bugün de Afgan kadınlar örtünmek zorunda, Eğitimden ve çalışma hakkından yoksun

Afganistan'daki NATO güçleri işgalcidir ve bunedenle derhal çekilmelidir. Türk birliği de işgalci NATO ordusunun bir parçasıdır ve derhal geri çekilmelidir.

DSİP ne için mücadele ediyor?

Doğan TARKAN

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'nin çok üyesi yok ama çok aktif bir aktivist grubu var.

savaşa karşı mücadelede, sendikaların ve meslek örgütlerinin kampanyalarında daima hareketin en büyük güçlere ulaşması için çalışıyoruz.

Biz buna önce hareketin inşası diyoruz. İstar savaş karşıtı, ister yeni liberalizm karşıtı, isterse küresel ısınma karşıtı hareket olsun öncelik kampanyanın, eylemin büyükelmesi için çalışmaktır.

DSİP'liler 5 Eylül'de Ankara'da yapılan tezkereye hayır mitingi öncesinde bütün güçleri ile Küresel BAK için çalıştılar. BAK kortejinin büyümesi için çabaladılar. Diğer BAK kampanyalarında ve yürüyüşlerinde de aynı politikayı izlediler.

Küresel ısınmaya karşı geçen sene 3 Aralık'ta yapılan yürüyüşler ve bu sene 4 Kasım mitingi içinde önce mitingin büyükelmesi sonra Küresel Eylem Grubu'nun büyük olması için çabalıyoruz.

GSS'ye karşı kampanyada ya da Barışrock'da bizim için önemli olan öncelikle eylemin gücünmesidir.

Biz laf değil iş yapmayı tercih ediyoruz. Süslü açıklamalar ve deklarasyonlar, basın açıklamaları yerine kitlesel mücadeleyi tercih ediyoruz.

Bir yandan inananları DSİP'in devrimci fikirlerine kazanmaya çalışırken diğer yandan da hareketin daralmayıp tam tersine genişlemesi için çalışıyoruz.

Bizce savaş karşıtı hareketin temelinde antiemperyalizm olduğu için güçlü. Küresel adalet hareketi temelinde antikapitalizm olduğu için güçlü ve bütün bu hareketlerin içinde işçi sınıfı daha güçlü bir biçimde yer alırsa işte o zaman çok daha güçlü olunacak.

DSİP savaş karşıtı hareketin bugün belirleyici olduğunu düşünüyor ve bu nedenle tüm faaliyetlerini onunla sınırlamıyor ama antiemperyalist savaş karşıtlığını öne çıkarıyor. Çünkü emperyalizmin Ortadoğu'da yenilmesi bütün dünyada hareketin önünü açacak.

DSİP kendisini uluslararası antikapitalist hareketin kopmaz bir parçası olarak görüyor. Bu nedenle "biz antikapitalistiz" sloganını öne çıkarıyor. Ama bu slogan açıkki DSİP'in tekelinde değil. Bütün antikapitalistlere ait.

DSİP'in internasyonalizmi ne kağıt üzerinde ne de dayanışmacılıkla sınırlı. Biz Uluslararası Sosyalizm Akımı'nın bir parçasıyız. Gerek düşüncelerimiz gerekse de faaliyetlerimiz bu Akım'ın diğer örgütlenmeleri ile bağlıdır. Milliyetçiler uluslararası birlikleri küçümserler biz de milliyetçileri

küçümseriz.

DSİP milliyetçiliğin her türüne, her ifadesine karşıdır. Hiç bir milliyetçi, yurtsever çıkışın yanında yer almaz. Ama ezilen ulusun milliyetçiliğini ilerici yanını ile ezen ulusun milliyetçiliği ve yurtseverliği arasında da uçurum olduğuna inanır.

DSİP kadınlara saflarında en önde yer verir. Kota uygulamaz çünkü kadınlar kota olmadan da DSİP'in bütün organlarında yer alırlar, çok zaman çoğunlukta. Cinsiyetçiliğin hiçbir türüne saflarında ve çevresinde izin vermez. DSİP kadınların kurtuluşu olmadan sosyalizm olmaz diye saptar.

DSİP kendisini siyasi partiler yasasının bunaltıcı kurallarıyla sınırlamaz.

Aktivist demokrasisine sahiptir. Faaliyet içinde eyer alanlar geleceğin faaliyetlerini belirler. Bütün üyelerin Partinin resmi yöneticileri kadar söz hakkı vardır.

DSİP tartışmaya, terörük ve siyasal tartışmaya önem verir. partinin birliğinin tartışma ile sağlanacağına inanır. Parti birliği gönüllü bir birlik-tir.

DSİP birlikte kampanya yaptığı bütün aktivistlerle birleşmek, siyasal faaliyetin her alanında yan yana olmak ister. Bize katılın. Birlikte yeni bir parti, yeni bir dünya kuralım. Özgür bir dünya!

“Başka bir dünya için” antikapitalist hareket - yeni sol

- savaşı durdurmak için • antikapitalist hareket ve kültür • kapitalistlerin eli eğitimin cebinde
- kapitalizm ve cinsel ayrımcılık • kapitalizm dünyamızı nasıl mahvediyor? • başka bir dünya derken...
- küresel dünyada milliyetçi kalmak • özgür yazılım

antikapitalist forum

1-2-3 Aralık, Ankara

Yer: Taksav: Atatürk Bulvarı, No: 127, Kat: 10, Bakanlıklar - Ankara
ayrıntılı bilgi için: 0535-884 21 22 . 0505-703 47 43 . 0543-417 36 17

Düzenleyen: DSİP Ankara İl örgütü

Aptal beyaz katiller

"Irak'ta kitle imha silahı var."
 -"Saddam Hüseyin'in nükleer bir silaha sahip olduğundan sadece, Tanrı korusun, bu silahı kullandığı zaman tam olarak emin olabiliriz." (Bush, 12 Eylül 2002'de Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda)
 -"Esas savaş operasyonları bitti". (Bush, 1 Mayıs 2003, Abraham Lincoln Uçak gemisinin güvertesinde ABD'nin Irak savaşının bittiğini açıklıyor)
 -"Irak'ın elinde, biyolojik madde üreten mobil fabrikalardan en az yedi tane olduğunu biliyoruz. Kamyonlara monte edilmiş olanların her birinin en az iki veya üç treyleri var." Dışişleri Bakanı Colin Powell, 5 Şubat 2003, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde yaptığı konuşmada)
 -"11 Eylül olur olmaz, ben ve arkadaşlarım sorumlunun El Kaide olduğunu hemen anladık, bu onların işiydi. Ertesi gün, başkan bizi kabul ettiğinde ise bizi dinleyerek Irak'a karşı kanıtlar ortaya çıkarmamızı istedi. Çünkü bu yönetim, daha başa gelmeden Irak'a bir şeyler yapmayı kafaya koymuştu. Başkan bize sadece 'Irak, Saddam, bana hemen bir şeyler bulun' dedi." (Richard Clarke, Bush'un 11 Eylül olayları sırasındaki terör danışmanı)
 -"Biz işkence yapmıyoruz." (Bush, 2005)
 -"Amerika birleşip kenetleniyor". (Bush)

-"Afganistan halkını Taliban zulmünden kurtarmaya çalışıyoruz". (Bush)
 Bush'un savaş yalanlarını sıralamaya için bir gazetenin sayfaları yetersiz kalır. Neredeyse, ağzını açtığı her seferinde bir yalan söylüyor. Bu yalanları pervasızca, dünyanın gözünün içine baka baka söylüyor.

Bush'un, artık boşuna çabaladığını biliyoruz. Çünkü ortada hiçbir yalanın gizleyemeyeceği bir gerçek var.

ABD işgalinin sonucunda Irak'ta 650 bin kişi öldü. Gözü dönmüş ABD neoconları, kitle imha silahı bulmak, özgürlük, demokrasi ve refah taşımak için Irak'a girdiklerini iddia etmişlerdi.

Irak'ta sadece kan döktüler, işkence yaptılar, kimyasal silah kullandılar.

650 bin insanı öldürdüler. Ve bundan kaçamayacaklar.

Küresel savaş karşıtı hareket ve Irak direnişi, ABD egemenlerinin savaş gerekçelerinin yalan olduğunu tek tek teşhir etti.

Bush, küresel bir maskara oldu. ABD halkı, artık Bush'a inanmıyor. ABD ordusu Irak'ta cinayetlerine devam ederken, aynı anda batağa daha fazla saplanıyor.

Bugün, savaş karşıtları her türlü şüpheden uzak durmak zorunda. Ne direnişin ahlakını tartışmak ne de savaşın küresel merkezi politik gündem olduğunu tartışmak doğru. Ortada öyle büyük bir ahlaksızlık var ki, ahlaksızca ortaya atılan yalanların sonucunda işlenmiş öylesine büyük bir cinayet var ki, tartışmak gerekmiyor.

Savaşa karşı sistematik ve uzun süreli kampanyalar yapmak, bugün her zamankinden çok daha önemli.

3 yıllık işgalde 650 bin kişi öldü

ABD çıkmazda

7 Kasım'da ABD'de Senato ve Temsilciler Meclisi seçimleri yapılacak. Olağanüstü bir değişiklik olmazsa, Bush'un Cumhuriyetçi partisi her iki meclisteki çoğunluğunu kaybedecek. ABD'de son bir yıldır Bush'un politikalarını onaylamayanların oranı yüzde 60 civarında. Bu neredeyse değişmeyen bir oran.

Şimdi, her iki mecliste çoğunluğu kaybetmiş olan Bush'un, işgal politikalarının bu durumdan nasıl etkileeneceği çok önemli. Yüzde 60'lık istikrarlı bir tepki, Bush'un üzerinde yükselediği toplumsal zeminin çöktüğünü gösterir. Her iki meclisteki çoğunluğunu yitirmesi ise, özellikle ABD dış politikasında oluşmaya başlayan çatlakları daha da derinleştirir.

Bu, Demokrat Parti'nin işgal karşıtı olduğu anlamına gelmez. ABD'nin "Yeni bir Amerikan Yüzyılı Projesi"nin kadük olması anlamına gelir.

Dünyanın en büyük silahlı gücü

ABD, tüm emperyalist ülkeler arasında, askeri gücü kıyas kabul etmez bir şekilde önde olan ülke. "United States Department of Defence"ın 2002 yılı için verdiği kaynaklara göre, dünyada askeri gücü temsil eden

ülkelerin ilk 25'inin toplam askeri bütçesi 800 milyar dolar civarındadır. Bu miktarın yarısı, yani 400 milyar doları ABD askeri bütçesini, geri kalan 400 milyar doları da diğer 24 ülkenin toplam askeri bütçesini oluşturmaktadır.

2006 yılında, oranlarda bir değişme olmadı. Sadece askeri yatırımlar arttı.

ABD, gerçekten de askeri bir dev. Ama bu gerçek, ABD'nin sıkıştığı, askeri gücünün durdurulduğu gerçeğini gizleyemiyor.

Sosyalist işçi gazetesinin çok uzun bir süredir ısrarla vurguladığı gibi, ABD egemen sınıfı içinde derin bir çatlak var. Egemen sınıf bölünmüşken, ABD halkları arasında, çok yüksek bir Bush ve savaş karşıtlığı gelişiyor.

Eğer Bush'un partisi seçimleri kaybederse, ABD egemen sınıfı arasındaki çatlak daha da derinleşecek. Bush kendisine bir çok açıdan karşı, hatta düşman olan bir çoğunlukla karar almak zorun-

da kalacak. ABD'de Kongrenin başkanı görevden alma yeteneğinin de olması, 7 Kasım'dan sonra ABD iç siyasetinin komik bir it dalaşına dönüşeceğine kesin gözüyle bakabiliriz.

Bush ve ekibinin bu kadar köşeye sıkışmasında ABD ekonomisinin durumu, ABD'nin işgal politikaları ve gerekçelerinin iflas etmesi ve neoconların arka arkaya bulaştıkları rezalet ve skandallar etkili oldu.

Afganistan, Lübnan

11 Eylül'den hemen sonra hırsıyla Afganistan'a saldıran ABD, dört yıl sonra kendisi açısından ürkütücü bir manzarayla karşı karşıya. Afganistan'da işgali yöneten İngiliz kuvvet komutanları, durum biraz daha böyle giderse, halkın büyük çoğunluğunun Taliban saflarına kayacağına açıkladı. Özetle, ABD ve müttefikleri, Afganistan'da mağlubiyetin sınırındalar.

Lübnan'da ise ABD'nin uç karakolu görevini yapan İsrail, Hizbullah

karşısında ne yapacağını şaşırıyor. Tarık Ali'nin dediği gibi, Ortadoğu halklarının işgal edilmeyi pek de sevmediklerini, Washington bir türlü anlayabilmiş değil.

Irak rezaleti

Irak, ABD emperyalizmi ve Bush açısından tam bir rezalet. Çok kanlı bir rezalet. ABD'nin Irak'a kitle imha silahları bulmak için girdiğini, işgalin en temel iddiasının bu olduğunu kimse unutmuyor değil. Ne yazık ki bugünlerde, işgalle birlikte 650 bin Iraklı'nın, neredeyse 2003 yılından beri her 40 Iraklıdan birisinin öldüğü kesinleşti. Irak işgali, 21. yüzyılın en büyük ve en kitlesel cinayeti.

Üstelik, ABD Irak'ta çok zor durumda. İşgal sonucunda oluşan hükümet bile, ABD'nin saldırılarını durdurmasını talep etti.

Bush, nihayet Irak'ta "işlerin iyi gitmediğini" ilan etti. ABD politikasının etkili isimlerinden Brezinski Irak'ta durumun Vietnam'dan beter olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Başka rezaletler

Yalanlara dayalı olarak başlatılan işgalin rezaletlerine, Bush ekibini siyasi skandalları eklendi. Bush'un en yakınları, Cumhuriyetçi Parti'nin Meclis Başkanı yolsuzluk suçlamaları istifa etmek zorunda kaldı. Rüşvet skandalları, gizli bilgilerin sızdırılması sonucunda istifa eden FBI yetkilileri gibi sayısız skandal ABD'nin küresel hegemonya adımlarını daha titrek atması için iyi bir fırsat sunuyor bize.

Küresel direnişe devam

ABD'nin hali pür meali küresel direniş için çok önemli imkanlar yaratıyor. Afganistan, Irak direnmeye devam ediyor. Latin Amerika direnmeye devam ediyor. ABD yöneticilerini "Vietnam sendromu" paniği sarmış vaziyette.

ABD'de savaş karşıtları 17 Mart'ta büyük bir gösteri için çağrı yaptılar. Bugün, sokaklara çıkmaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

Bugün sokaklara çıkmak ve savaş karşıtı hareketin bayrağını tüm toplumu saracak sosyal bir güce dönüştürmeye her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

Afganistan'da ölen 10 bin kişiyi, Irak'ta ölen 650 bin kişiyi unutmayacağız ve savaş suçlularına dünyayı dar edeceğiz.

Şenol KARAKAŞ

2 trilyon dolar

ABD'nin Irak'ta sürdürdüğü savaşın toplam maliyeti hızla yükseliyor. Yapılan bir hesaba göre savaşın bilançosu yakında 2 trilyon dolara yani 2,000,000,000,000 dolara ulaşacak. Bu dünyada günde 1 doların altında bir gelirle yaşamak zorunda olan 1 milyar insana bir yıl için

2'er bin dolar vermek anlamına geliyor. Ya da başka bir hesapla dünyada yaşayan herkese 330 dolar verilebilmesi anlamına geliyor. Irak savaşının şimdiye kadar 650 bin insanın yaşamına mâl olduğunu da hesaplarsak savaş insanlık için sadece yıkımla

YORUM

Avrupa'da İslam korkusu

Bütün Avrupa'da, Moskova'dan Londra'ya, Paris'e kadar bir İslam korkusu var.

İngiltere'de İşçi Partili Bakan Jack Straw aniden Müslüman kadınların yüzlerini örtmemeleri gerektiğini, kendisini böyle bir kadınla karşılaştığında çok rahatsız hissettiğini açıkladı.

Başbakan Blair derhal bakanını destekledi ve türbanın ayrımcılığı simgelediğini söyledi.

İngiliz İşçi Partisinin İslam'a karşı tutumu liberal. Bir de Papa'nın tutumu var. papa Benedict İslam'ı vahşi, saldırgan bir din olarak tanımladı. Ardından Bush'un konuşmaları geliyor. Danimarka'daki karikatür krizini de unutmamak gerekir.

İtalya'da bir başka liberal "solcu", Başbakan Romano Prodi türban konusunda Blair'i destekleyen bir konuşma yaptı.

Bu arada İngiltere'de Bakan Straw'un konuşmasından sonra türbanlı kadınlara saldırılar arttı.

İngiltere'nin çok satan gazetelerinden Daily Express ise birinci sayfasına türbanlı bir kadın resmi koyarak altına büyük harflerle "yasaklayın" yazmak istedi ama gazetenin sendikası gazecileri bu sayfanın basılmasını engellediler.

İngiltere'de Müslümanlara karşı yoğun bir polis baskısı da var. Çok sayıda Müslüman genç nedensiz bir biçimde göz altına alınıyor ve sorgulanıyorlar.

İşçi Partisi'nin İslam korkusu yaymasından en çok yabancı düşmanlığı temelinde faaliyet sürdüren faşistler yararlanıyor.

Fransa

Bu ülkede havaalanında çalışan 4 müslüman işçi "güvensiz" buldukları için işten atıldılar. İşçiler sağcı Philippe de Villiers'in havaalanlarına Müslümanlar sızıyor diye şikayette bulunmasının üzerine işten çıkarıldılar.

De Villiers'in partisine çok yakın olan bir polis sendikası paris'in mahallelerinde ayaklanmaya hazır bekleyen Müslümanlarla savaşmak için daha fazla silah talep etti.

Fransa'da İslam korkusu politikada daima önemli bir yer tutmuştur. Sağ ve sol partiler okullarda türbanın yasaklanması için birlikte oy vermişlerdi. Merkez sağın adayı sarkozy anti İslam politikalarının kendisine oy getireceğine inanıyor.

Almanya

Yeni faşist ULusal Demokratik Parti (NDP) Eylül ayında Doğu Alman eyaleti Mecklenburg'da tarihinin en büyük başarısını elde etti ve eyalet parlamentosuna girdi.

Bu seçimden bir kaç hafta sonra Başbakan Angela Merkel'in partisi Hristiyan Demokrat Parti lideri Ronald Pofalla "bugün dini nedenli şiddet bütünüyle Müslümanlardan gelmektedir" diye yazdı.

Bu sene başında 16 Alman eyaletinin 8'i okullarda türbanı yasakladı.

Belçika

Ekim ayında aşırı sağcı Velaams Belang Antwerp kentinin yönetimini neredeyse kazanıyordu. Oyların %33,5'ini alan partinin propagandası açıkça İslam karşıtlığıydı. Sosyalistler %35 aldılar.

Rusya

Giderek güçlenen Nazi ve aşırı sağ partiler göçmenlere karşı politikaları ile Putin'in desteğini alıyorlar.

Gürcistandaki casus skandalından arkasından Gürcülerin yığınsal olarak sınır dışı edilmesinden sonra Putin Ruların Müslümanlar tarafından "terörize" edildiklerini söyledi.

Artık İslam korkusu Avrupa'da anti Semitizmin yerini almış durumda. İngiltere'nin Avrupa Parlamentosundaki temsilcilerinden Glyn Ford yeni faşizmin yükselişini anlattığı kitabında "Avrupa aşırı sağ partiler merkezi oluşturmaya başladılar. İslam korkusu günün konusu haline getirildi" diye yazıyor.

Yunanistan

Öğretmen grevi altıncı haftasında

Geçen hafta Yunanistan ilk okul öğretmenleri grevi altıncı haftasına girdi. Hafta sonu öğretmenler büyük bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Öğretmenler daha iyi bir ücret ve daha iyi bir eğitim sistemi istiyorlar. Grev sağcı hükümet üzerinde büyük bir baskı oluşturuyor. İlkokul öğretmenlerinin grevi hükümetin eğitim alanındaki diğer yeni liberal politikalarını uygulamaya geçmesine de izin vermiyor.

Lise öğretmenleri de haftada 3 gün grev yapıyorlar. Bu arada birçok üniversite de özelleştirmeleri protesto etmek için işgal edildi.

Bazı sendikalar ise üyelerinin öğretmen yürüyüşlerine katılması için bir günlük grevler düzenliyorlar.

Önümüzdeki hafta hükümet öğretmenlerin taleplerini kabul etmediği takdirde çok büyük bir yürüyüş planlıyorlar.

Irak'ta yoksulluk artıyor

Yeni yayınlanan veriler işgalden bu yana Irak'ın ekonomik olarak yıkıma uğradığını gösteriyor.

Bir zamanlar Irak bütün Ortadoğu'nun en iyi sağlık hizmetlerine ve en iyi eğitim sistemine sahipti. Şimdi Irak yoksulluğa batmış durumda.

Irak Çalışma Bakanlığı'nun yayınladığı verilere göre 29 milyon nüfusu olan Irak'ta 5.6 milyon insan yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Bunların yüzde 40'ı tam anlamı ile aç.

İşsizlik %60'a ulaşmış durumda ve enflasyon Temmuz 2005'den buyana %70 artmış durumda.

Bugün Irak nüfusunun üçte biri Birleşmiş Milletlerin gıda yardımı ile yaşıyabiliyor.

Bu büyüyen ekonomik felaket her gün 40 bin Iraklı'nın komşu Suriye ve Ürdün'e göç etmesine neden oluyor. İşgalden bu yana 1.6 milyon Irak'lı bu iki ülkeye göç etti.

1.5 milyon Irak'lı ise Irak'ın çeşitli bölgelerinde ki kamplarda yaşıyorlar.

2003 yılında çeşitli Batılı ülkeler Irak'a yardım yapmayı vaad etmişlerdi. Ne var ki bu yardımlar hiçbir zaman gerçekleşmedi.

Bu arada Birleşmiş Milletler'in Irak'a yardımını koordine eden

İşgalden 3 yıl sonra bugün Irak nüfusunun üçte biri BM yardımları ile yaşayabiliyor.

Andrew Harper 2007 yılı için yapılacak yardımın azaltıldığını söylüyor. harper ABD, AB, Avustralya ve Japonya'nın yardımlarını azalttığını söylüyor.

BM yardımı 2003'de 80

milyon dolardı. 2006'da 15,5 milyon dolara indi. BM yetkilileri artık göçmen durumundaki Iraklılar için yılda 2 YTL harcayabildiklerini söylüyorlar.

Bu arada ABD işgali altında giderek daha fazla

yozaşma yaşanıyor ve her geçen gün yeni skandallar ortaya çıkıyor.

Son skandal, ABD'nin taddığı bir bakanın 400 milyon dolarla kaçması. Yapılan açıklamaya göre dünyanın en büyük hırsızlık olaylarından birisi olan bu olay 2004 yılında gerçekleşti.

Irak parlamentosunu n bir komisyonunun çalışmaları na göre 1.2 milyar dolarlık kamu parası kayıp. Ve bütün bu açlık ve yoksulluk petrol zengini Irak'ta yaşanıyor.

5.6 milyon

29 milyon nüfusu olan Irak'ta bugün 5.6 milyon insan açlık sınırının altında yaşamaya çalışıyor.

2003'de başlayan işgal Iraklıların yaşamlarını tam anlamı ile bir felakete çevirdi. Öte yandan Irak dünya'nın 2. en büyük petrol kaynaklarına sahip

Milliyetçiler ve vatan hainleri

Roni Margulies

Bir ülke düşünün ki, vatandaşlarından biri dünyanın en önemli edebiyat ödülünü kazansın. Kafası biraz çalıştığı ve dünyadan biraz haberdar olduğu için, bu vatan dışı ülkenin sınırları dışında yaşayan tüm insanlığın bildiği, belgelediği, anladığı ve kabul ettiği bir gerçeği çok doğal olarak ve ülke "aydın"larının çok düşkün olduğu "aydın sorumluluğu" uyarınca ifade etmiş olsun. Ve bu yazar herkesin bildiğini basitçe dile getirmiş olduğu için, kimse "Yaşasın, UEFA Kupası'ndan sonra bunu da kazandık!" diye sevinmesi mi gerektiğini, "Allah kahretsin, yurtdışındakiler yine bizi kazıkladı!" diye hayıflanması mı gerektiğini bilemesin! Türkiye işte böyle bir ülke.

Memlekette, kendi küçük, keskin ve "en devrimci" örgütünün devrim yapmak üzere olduğunu düşünen az sayıda keskin devrimci dışında, solda duran hemen herkes, şu veya bu ölçüde, "Sol kalmadı, sol yok, sol kriz içinde; her şeyi yeniden gözden geçirmek, yenilenmek, uzun uzun düşünmek gerek" diye düşünüyor. Oysa, uzun boylu üşünülmesi gereken bir muamma, esrarengiz bir sorun yok. Aşılması çok zor, ama anlaşılması zor olmayan bir sorun var. Egemen ideoloji, her türlü sorununa karşı Kemalizmi ve milliyetçiliği ön plana sürerken, solun hemen

hemen tümü Kemalizmi ve milliyetçiliği az veya çok oranda kabul ediyor, içselleştiriyor, kendi söylem ve dünya görüşüne dahil ediyor. Ve dolayısıyla sahaya baştan yenik çıkıyor. İdeolojik mücadeleye bir eli bağlı olarak giriyor.

Pamuk'un bahtsızlığı

Bu durum, çok çeşitli vesilelerle ortaya çıkıyor. Özelleştirme mi? Direniş, emek-sermaye çelişkisi ekseninde değil, "ülkenin yabancılara peşkeş çekilmesi" ekseninde yürütülüyor. Kürt sorunu mu? Misak-ı milli sınırları içinde çözüm aranıyor, Kürtlere akıl veriliyor, devletin dilinden ayırd edilmesi zor olan bir dil kullanılıyor.

Ortadoğu'da olanlar mı? Emperyalizmin dünya çapında uyguladığı strateji ve planlar değil, Büyük Ortadoğu Projesi ve bunun içinde Türkiye'nin yeri tartışılıyor. Dünyanın merkezi Türkiye'ymiş gibi.

Anti-emperyalizm mi? Emperyalizm kapitalizm'den ayrı bir şeymiş gibi, bir dünya sistemine karşı uluslararası bir mücadele değil, Amerika Devleti'ne karşı Türkiye Devleti'nin mücadelesi akla geliyor. Ve elbet bu mücadelede Türkiye Devleti'nden yana olmak gerekiyor.

Çok çeşitli vesilelerle ortaya çıkıyor; Orhan Pamuk ödül alınca tüm berraklığıyla yine çıktı. Orhan Pamuk'un ödülü alması ile Fransa parlamentosunda Ermeni

soykırımını oylamasının tesadüfen aynı güne denk düşmesi Pamuk açısından bahtsızlık oldu. Ama olumlu tepkilerin bile kökünde ne kadar milliyetçi olduğunu gözler önüne sermesi açısından şanslı bir tesadüf.

Nobel ve milliyetçilik

En dürüst tepkiyi "şair" Özdemir İnce, "romancı" Alev Alatl ve MHP milletvekilleri gösterdi: "Satılmış vatan haini Orhan Pamuk vatanını satmanın karşılığını aldı, görüldüğü yerde ezilmelidir" şeklinde özetlenebilecek olan, ikirciksiz, kuşkuya mahal bırakmayan, laf kalabalığı yapmayan bir tepki.

İkincisi, en iyi şekilde Hürriyet'te Fatih Altaylı'nın ifade ettiği, "Sevinsem mi, üzülsem mi, bilemiyorum" tepkisi. Yani "Satılmış vatan haini Orhan Pamuk vatanını satmanın karşılığını aldı, görüldüğü yerde ezilmelidir" ama, işte yine gördük ki söz konusu Türk kötü bir Türk bile olsa "Bir Türk dünyaya bedeldir". Biraz karışık, biraz acılı bir tepki, ama dürüst olma çabasından tümüyle uzak da değil.

Kriz içinde olduğu düşünülen solu da kapsayan en yaygın tepki ise, bir Türk'ün ödülü kazanmış olmasından gurur duymak, Türk edebiyatı ve Türk dili adına sevinmek. Bu, kanımca, en itici, en muğlak tepki. Birincisi, Orhan Pamuk ödülü Türk olduğu için kazanmadı,

Orhan Pamuk olduğu için, roman yazmayı becerebildiği için kazandı. İkincisi, ödül Türk edebiyatına veya Türk diline verilmedi, Orhan Pamuk'un romanlarına verildi. Bir Türk'ün yaptıklarından bütün Türklerin sorumlu olduğunu düşünmek dünyaya milli gözlüklerle bakmak demektir. Fenerbahçe yabancı bir takımla oynarken, spikerlerin sandığı gibi "biz" oynamıyoruz, on bir tane futbolcu oynuyor; ödülü "biz" almadık, Pamuk aldı. "Biz" aldık zannedenler, Fatih Altaylı'dan farklı düşünmüyor, bir romancının başarısından Türklük adına bir paye çıkarmaya çalışıyor.

Perhiz ve lahana

Sola özgü tepkilerden biri de, Nobel'in zaten kötü bir ödül olduğunu, Nobel ailesinin bu ödülü yaratmasını sağlayan parayı dinamitten, silah ticaretinden kazandığını anlatmak. Ve bu temelden yola çıkarak, Pamuk'un ödülü reddetmesi gerektiğini savunmak. Niye reddedecekmiz? Çünkü Sartre gibi büyük yazarlar reddetmişler ve böylece siyasi bir tavır sergilemişler. TKP ve benzerlerinin gözden kaçırdığı bir şey var anlaşılır. Pamuk zaten tam da siyasi bir tavır sergilediği içindir ki saldırı altında kaldı ve kalıyor. Üstelik kimin saldırısı altında kalıyor: TKP'nin! Şöyle yazıyor TKP: "Yazarımız susmuyor ve devam ediyor: 'Burada 30 bin Kürdü öldürdüler. Ve

bir milyon Ermeni'... Türkiye insanına olan kınıni kustuğu röportajında bu ifadelere yer veren Pamuk, halk düşmanlığı konusunda Belge ile yarışıyor... Pamuk, uygarlığın değil, yozlaşmanın, çürümenin, ufalmanın, zavallılığın yazarı olarak kendisine alan açıyor". Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu! Hem Pamuk'un siyasi bir tavırla zavallı TKP, hem de siyasi bir tavır gösterip bu memlekette Kürt ve Ermeni gerçekliği hakkında söz söylediğinde ver yansın ediyor!

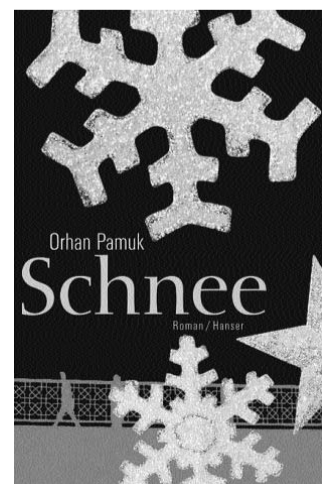
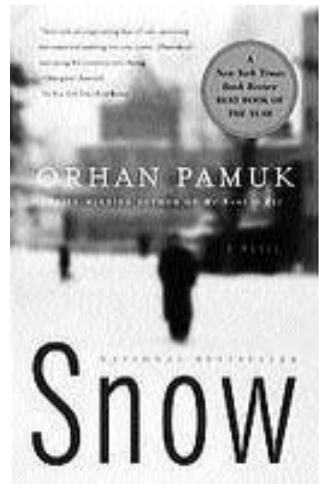
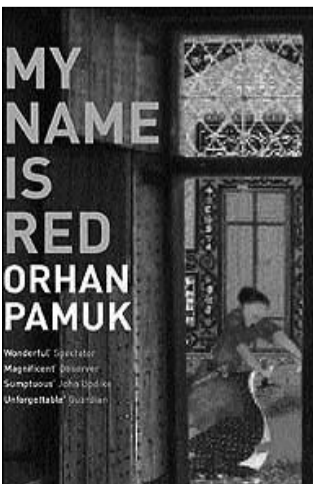
Siyasi bir ödül

Solun onulmaz milliyetçiliğinin bir örneği de Halkevleri'nden: "Orhan Pamuk'a Nobel Edebiyat Ödülü verilmesi ise buruk bir tat bırakıyor solcuların ağzında. Nobel Ödülü'nü verenlerin sicillerinde bir takım siyasal amaçlarla davranıyor olmaları, Pamuk'un davranış ve açıklamalarında bir takım pazarlama taktiklerinin olduğu kuşkusu, tadın buruk yönü. Ama bu toplumun kültürünü geliştirmesi ve diline sağladığı katkı bakımından (Nobel bile olsa) ödüllendirilmesi değerli". Bu, TKP'ninkinden bile daha güzel bir saçmalık örneği! Evet, tüm ödüller gibi, Nobel de kökünde siyasidir, ödülü verenler siyasal amaçlarla davranır. İyi de, Halkevleri neden şikâyet ediyor? Edebiyat Nobel'i geçen sene İngiltere'de Tony Blair hükümetine ve Irak savaşına

na acımasızca muhalefet eden, İrlandalıların, Kürtlerin ve diğer ezilen azınlıkların haklarını ödünsüzce savunan Harold Pinter'a verildi. Bu sene, Türkiye'de Kürt ve Ermeni sorunlarına cesurca işaret eden ve taraf olan Pamuk'a verildi. Nobel Barış ödülü Hindistanda yoksullara ucuz kredi verilmesini sağlayan ve yaşamlarının biraz daha az zor olmasını amaçlayan bir kişiye verildi. Bu durumda, Nobel'in siyasi nedenlerle verilmesinden ancak sağcılar şikâyetçi olabilir! Solcuların, en azından son iki senedir, Nobel komitesinin siyasetlerini alkışlıyor olması gerekir. Demek ki, Halkevleri'nin şikâyeti Nobel'in siyasi olması değil, Kürt ve Ermeni sorunlarını dünyanın gündemine getirmiş olması. Aynen TKP gibi. Aynen tüm diğer Türk milliyetçileri gibi.

Sakıncasız bir kriz

Solun krizi muamma değil. Milliyetçilikten kurtulamayan, bayrakla, Mustafa Kemal rozetleriyle, Türk olma gururuyla ilişkisini kesmeyen bir sol, laik cumhuriyeti (yani Türkiye Devleti'ni) halkın taleplerinin önüne koyan bir sol, Genelkurmayın ve MGK'nın iki büyük korkusunu ('bölücülük' ve 'irtica') paylaşan bir sol kriz içindedir, kriz içinde kalacaktır ve zaten kriz içinde olmasında bir sakınca yoktur. Ne kendine bir faydası vardır çünkü, ne başkasına.

Dünyada en çok satan 100 kitaptan 5'i Orhan Pamuk'un

Orhan Pamuk ve taraf tutmak

Tam on yıl önce, dergi editörünün Orhan Pamuk'u eleştiren bir yazısına cevaben Edebiyat ve Eleştiri dergisinin Eylül-Ekim 1996 sayısına aşağıdaki yazıyı göndermişim.

İlginçtir, bu yazışma sanki geçen hafta gerçekleşmiş gibi. Hem Pamuk'a yöneltilen eleştiriler hâlâ aynı, hem o gün verdiğim cevabı bugün de vermek

Orhan Pamuk ile ilgili yazıyı üzüntüyle okudum. Yazıyı görünce, beğenmediğim romanları niye beğenmediğimi anlamama yardımcı olacak bir edebiyat eleştirisi okuyacağımı umdum. Oysa neler öğrendim yazıdan? Orhan Pamuk'un "kalın çerçeveli gözlükleri, kentse beslenmeden çıkmış, narin uzun gövdesi" olduğunu, "odasının kuytu köşelerinde yalnızlık ve umutsuzluk içinde kıvrandığını", "örgütsel faaliyetlere katılmamış, evde entelektüel bir "dahi" olarak faaliyet göstermiş" olduğunu, "yazarlığı tercih etmeseydi rahatlıkla bir Engin Civan veya Bülent Şemil olabileceğini" ve en önemlisi "iyi aile çocuğu" olduğunu (en önemlisi diyorum, çünkü bunu tam dört kez belirtmişsin) öğrendim.

Bunlara ek olarak, Orhan Pamuk'un dili ile ilgili bir sorun olduğunu düşündüğünü tahmin ettim. Ancak tahmin edemedim ama, çünkü bunu tartışmak yerine "muhteşem bir dil" ifadesini tırnak içine alıp italik olarak yazmışsın. Orhan Pamuk'un eğitim düzeyinden kuşku duyduğunu da tahmin ettim, çünkü "Orhan Pamuk Osmanlı edebiyatını anlayıp ondan zevk alabilecek kadar bir eğitimden geçmiş midir?" demişsin. Ama dilinin niye sorunlu olduğunu anlatmadığın gibi, niye Osmanlı edebiyatını anlamadığını düşündüğünü göstermeye de zahmet etmemişsin. "Dahi" kelimesini de tırnak içinde ve italik olarak yazdığımıza göre, dahi olmak şöyle dursun, Orhan Pamuk'un iyi bir

romancı bile olmadığını düşündüğün tahmin edilebilir. Ama ancak tahmin edilebilir, çünkü yazında Orhan Pamuk'un romanları hakkında tek bir kapsamlı çözümleme yok.

Sonuna kadar politik

Oysa Orhan Pamuk'un romanlarının kalın gözlüklü iyi bir aile çocuğunun umutsuzluğundan öte bir anlamı olduğunu, "hiçbir şey söylemeyen zararsız bir içeriğin oluşturduğu kalın ciltler"den ibaret olmadıklarının ipuçları bizzat senin yazında var. Birincisi, bir dipnotuna Pamuk'un Yeni Hayat'ının "sonuna kadar politik" olduğu ve "daha uzun, daha kalıcı, daha derin" şekilde toplumu değiştirmek istediği iddialarını almışsın. Bu iddialara katılmıyor olabilirsin, ama tartışman gerekmez mi? Böylesi iddiaları olan bir romancının "hiçbir şey söylemeyen kalın ciltler" yazdığını söyleyip

gerekıyor. O zaman da Pamuk 'Der Spiegel' dergisinde Kürt sorununa değinmiş ve tüm milliyetçilerin saldırısı altında kalmıştı, bugün de aynı saldırı sürüyor. O zaman da "vatan haini" suçlamasına maruz kalmıştı, bugün de öyle. O zaman da tüm milliyetçilere karşı Pamuk'tan yana taraf olmak gerekiyordu, bugün de.

geçmek biraz cılız kalmıyor mu? İkincisi, Pamuk'un Osmanlı'dan Cumhuriyete geçiş, Doğu-Batı sorunsalı, Türkiye'nin Doğu ile Batı arasındaki kültürel konumu gibi temalarla ilgilendiği kuşkusuz ve senin yazında da bu belirtiliyor. Bu tema seni veya beni ilgilendirebilir veya ilgilendirmeyebilir. Ancak, Türkiye açısından bunun temel ve meşru bir tartışma konusu ve ilgi alanı olduğu bence çok açık. Dolayısıyla, Pamuk'un Osmanlı edebiyatını anlama yeteneğine gölge düşürüp tercümanının doktora tezinden dem vurmak yerine, ya bu temayı irdelemenin niye yanlış olduğunu ya da Pamuk'un bu temayı gereğince irdelemediğini göstermek daha anlamlı olmaz mıydı?

Saflar çizildiğinde

Son olarak, bir de Pamuk'un Der Spiegel dergisinde Kürt sorunu hakkında yazdığı yazı ve

Özgür Ülke gazetesini desteklemek için bu gazeteyi İstiklal Caddesi'nde satması meselesi var. Bir ülkede nüfusun yüzde 10 ile yüzde 20 arasında bir oranını oluşturan bir ulusal azınlık o ülkenin orduları tarafından imha edilmeye çalışılıyorsa ve o ülkenin aydınlarının ezici çoğunluğu ya sesiz kalıyor ya da devletten yana tavır alıyorsa, bize düşen (yani ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkına inananlara düşen) Orhan Pamuk'u bağrımıza basmaktır. Para için yapmış, kitapları daha çok satsın diye yapmış, ben psikolog değilim, bilemem. Şunu biliyorum ama, reklam olsun diye yapılacak çok daha kolay, çok daha az tehlikeli şeyler var. Niye bunu seçmiş acaba? Dedim ya, bilemem, ama bunu seçtiği ölçüde ben onu desteklerim.

Der Spiegel dergisindeki yazı çıktığında egemen sınıfın sözcüleri "Pamuk reklam yapıyor" demediler, "vatan haini" dediler. Türkiye devletinin sözcüleri ile "vatan haini" olarak damgalananlar arasında saflar çizildiğinde ben hangi saflarda olduğumu (psikolojik çözümlemeler yapmaya hiç gerek duymadan) biliyorum. Bu nedenle, curcuna koptuğunda önce Pamuk'u telefonla arayıp destek verdim, kendisini yalnız hissetmemesini sağlamaya çalıştım; arkasından Sosyalist İşçi dergisinde "Orhan Pamuk Başımızın Tacidir" başlıklı bir yazı yazdım. Senin de kime karşı kimin yanında saf tutmak gerektiğini bileceğini umardım.

Tarih Kırımı

"Tarihi hurafelerle açıkladılar, biz hurafeleri tarihle açıklayacağız."

K. H. Marx

UFUK URAS (*)

Fransız Parlamentosu'nda "Ermeni soykırımı" konusu görüşülürken, Türkiye'de geliştirilen bazı itirazlardaki tuhaflık, üstünde durmayı gerektiriyor. Aradan belli bir zaman geçince, belki konuya daha soğukkanlı bakmak mümkün olabilir. Eksik bilgiye dayalı, yanlış bir zeminden yapılan itirazların kimseye pek bir faydası olmuyor. Hiç şüphesiz söz konusu yasanın geçmesi, başta Fransa ve Türkiye olmak üzere milliyetçi histeriyi tetiklemekten başka bir işe yaramıyor. Milliyetçilik mi insanı aptallaştırıyor, aptallar mı milliyetçi oluyor bilemiyorum, ama bu bulaşıcı hastalığa karşı, Fransa'dan Türkiye'ye, her yerde mücadeleyi yükseltmek öncelikli görevimiz olmalıdır.

Hatırlarsanız Başbakan Erdoğan'ın "Fransa kendine baksın, tarihine baksın, Cezayir'e baksın" gibisinden çıkışlarıyla doruk noktasına varan itiraza biraz yakından bakmak gerekiyor.

Bu cümleden ne anlamak lazım? Çeşitli ihtimaller var:

1. Fransa kendisiyle yüzleşemiyor.
2. Senin benden farkın yok.
3. Sen benden de betersin.
4. Hiçbiri.

Ne anlarsak anlayalım, bu tür cümleler sarfederken, olgusal bir bilgiye dayanmamız gerekmiyor mu?

CEZAYİR MESELESİ

Konu Başbakanla da sınırlı değil. Geçenlerde Mehmet Ali Aybar sempozyumunda da bir izleyici, "Demokrasi havarisi kesilen Ba-tı'nın hiç mi tabusu yok?" diye sorunca, orada da, "Evet, Fransa, Cezayir meselesiyle yüzleşemiyor" dendi.

Başbakanın oğlu ABD'de okuduğu için bilmeyebilir, çevresi de belki kendisini bilgilendirmemiş olabilir, ama böylesi önemli bir konuda resmi bir itirazda bulunurken biraz kitap karıştırmak gerekmez mi?

Biz de öyle yapalım. Fransa'da devlet liselerinde okutulan tarih kitabına baktığımızda, karşımıza hemen, Fransa'nın Cezayir'de yaptığı baskı ve katliamlarla ilgili fotoğraflarla ve mağdur tanıklılarıyla zenginleştirilmiş çok güzel bir eleştirel değerlendirmeye çıkıyor. (Bak. Ortaokul 3. sınıflar için yazılmış Histoire, Geographie, Collection Martin Luernel, Hatier, 2004, s. 140).

Orta öğrenim öğrencileri için o kadar ilginç bir kitap hazırlanmış ki diyelim, devrimler tarihini anlatırken, Lenin, Troçki, Rosa Luxemburg, Spartakistler üstüne detaylı bilgiler ve Stalin'in başta Troçki olmak üzere muhaliflerini nasıl fotoğraflardan bile sildirdiğine değin ilginç görsel malzeme ile sunulmuş bu kitapta, ele alınan temalara bakarken, kendi ülkemizde okutulan tarih kitapları aklıma geliyor ve doğrusu çok hayıflanıyorum. Ne diyelim, darısı bizim de başımıza.

NE ZAMAN?

İlk ve ortaöğretimde tarihten soğutulan, ilkel tarih kitaplarıyla bilgilenme hakkından mahrum edilen ülkemizin gençleri, ne zaman çağdaş bir eğitimin karşılığı olan ders kitaplarına kavuşacak, doğrusu merak ediyorum.

Kendi tarihimiz konusunda bilgilenme hakkımızın elimizden alındığı bir gerçekken, başkaları ne yaparsa yapsın, biz ne zaman tarihimize kavuşabileceğiz, bilemiyorum?

Bizim ülkemizin siyasetçileri, köşe yazarları, başbakanları bir konuda kanaat beyan ederken, ne zaman basma kalıp lafların dışına çıkıp gerçekte ne olduğuna dair bilgilenme ihtiyacı ve merakı duyacaklar? Şimdi değilse, soruyorum, ne zaman?

(*) İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyesi

Aynı zamanda ÖDP eski Genel Başkanı olan Ufuk Uras'ın bu yazısı daha önce Birgün gazetesinin Forum bölümünde yayınlandı.

Macaristan 1956

Stalinizmi
yenen devrim

50 yıl önce 10 binlerce Macar Rus tanklarına karşı koydular. Bu olay Doğu Avrupa'da gerçek sosyalizmin bir olasılık olduğunu göstermişti. Aynı şekilde 1956 Macaristan'ı 1917'de Rusya'da başlayan devrimin nasıl karşı devrime dönüştüğünü de gösterdi. 1956'da macaristan ayaklanmasında fabrikalarda ve sokakta aşağıdan sosyalizm isteniyordu.

Macaristan'dan önce Polonya ayaklandı. Ruslar Polonya'yı bastırırken Macarlar protesto gösterisine başladılar ve ayaklanma böylece Macaristan'da da başladı. Macaristan stalinizmin en güçlü olduğu Doğu Avrupa ülkesiydi ve bu nedenle ayaklanma herkesi şaşırttı. İlk gösteriyi öğrenciler yaptı ama onları işçi gösterileri takip etti. Budapeşte'de polis bile göstericilere karşı dostcaydı. Rus tankları derhal Macaristan'a girmeye başladı. Günlerce çatışmalar oldu. İktidar reformist İmre Nagy'e geçti. Bu durumda Rus birlikleri geri çekildi.

Macaristan'ın her yerinde

devrimci konseyler kurulmaya başlandı. Askeri birlikler, fabrikalar, üniversiteler kendi konseylerini kuruyorlardı.

1956 Ekim Kasım aylarının Macaristan'ı 1917 yılının Rusyası gibiydi. başkent Budapeşte silahlı işçilerin kontrolündeydi.

Ayaklanma başlayınca talepler de giderek radikalleşti. İşçiler devlet kapitalizmini yıkmak ve sosyalizmi kurmak istiyorlardı. Kimse Batılı bir rejimden bahsetmiyordu.

Ortada gereksiz şiddet ve yağma yoktu.

Kasım başında işçi komiteleri işbaşı yapmaya karar verdi ama üretime komiteler karar verecekti. Ne var ki bu toplantılar hiçbir zaman yapılamadı. Rus egemen sınıfı 4 Kasım günü Macaristan'a saldırıya karar verdi.

Budapeşte'deki bu ikinci çatışma çok daha kanlı oldu. Rus tankları ortalığı yaktı, yıktı. Budapeşte'de 2.500 kişi öldü. Bir haftada direniş kırıldı.

Ertesi haftalarda 200 bin insan macaristan'ı terk etti. Ama devrim hala direniyordu. Şimdi konseyler daha da önemliydi.

Ruslar Nagy ve Pal Malater'in yerine Janos Kadar'ı iktidara getirdi. Nagy, Maleter ve yandaşları idam edildiler.

Bu defa işçi konseyleri ile Kadar arasında mücadele başladı ve Aralık ayına kadar sürdü.

Ruslar ve kukla hükümetleri her yerde direnişle karşılaştı.

Bütün temel mallar işçi konseyleri tarafından üretiliyordu ve bu arada çok ilginç bir genel grev yaşanıyordu.

Macaristan'da ikili bir iktidar vardı ama işçi liderleri aslında işgal altında ve sıkıyönetim olan bir ülkede faaliyet sürdürüyorlardı.

Birbirleriyle ilişki kurmaya çalışmalarına rağmen Kadar rejimi hareketin liderliğini toplamaya ve imha etmeye başladı.

Aralık ve Ocak ayında yığınsal tutuklamalar

başladı. En çok tutuklanan ve en çok ceza yiyenler işçiler oldu.

1956'da yalanlar üzerine kurulan Macaristan'daki rejim hala yalanlarla devam ediyor. Başbakan yalan söylediğini itiraf ettiği için Macaristan'da büyük gösteriler başladı.

Fakat asıl büyük yalan Rusya'da gelişen ve Macaristan ve diğer Doğu Avrupa ülkelerine yayılan rejimin sosyalist olduğudur. Bu yalan bu "sosyalizme" karşı tek alternatifin pazar ekonomisi olduğunu da söyler.

1956'da işçiler başka bir dünya için savaştılar ve öldüler. Bu başka dünyanın temelinde aşağıdan yeni bir gücü oluşturan, başka bir dünyayı kuracak olan işçi konseyleri vardı.

1989 devrimleri sosyalizm için bir hakaret olan rejimleri yıktı ama yerlerine eski komünist partilerinin başında olduğu pazar ekonomisine dayalı rejimler kuruldu.

İşçiler için yaşam daha iyi olmadı. Mücadele hala sürüyor.

Tanklara karşı direnen sivil halk

GM Tamás

Stalinist rejimi yıkan kaotik ama muhteşem devrimden bu yana 50 yıl geçti. 1956'da henüz İkinci Dünya Savaşının anıları tazeydi.

1956'nın devrimcileri 1945 öncesinin otokratik polis devletinin oligarşik kapitalist egemenliğine dönmek istemediklerini iyi biliyorlardı ama aynı şekilde 1950'lerin başında karşı karşıya geldikleri sahte komünizm altında da devam etmek istemiyorlardı.

Daha önceleri savaş öncesinin anti faşist havasını yaşatan ve Komünist Partisi'nin vaatlerine inanan işçiler ve entellektüeller 1989'da artık bu sahte komünistlerden bıkararak pazar ekonomisi ütopyasının ve NATO garantisinin havasına kapıldılar.

50 yıl önce Ekim günlerinin devrimcilerinin çoğu için ortak nokta demokratik sosyalizm idi. Sanayiye, bankalara, eğitim sistemini ve sağlığı devletin kontrolünde bırakmak ve devlet kurumlarını işçilerin kontrolüne vermek yaygın bir düşünceydi. Devrimciler Rusya'nın

Günümüz ve 50 yıl öncesi

merkezinde olduğu Varşova Pakti'nden ayrılarak Rusya ile Amerika arasında tarafsızlık politikasının ilanını istiyordu. Çok partili bir sistem kurmak, serbest seçimler yapmak istiyor fakat işçi sınıfının hegemonyasını da korumak istiyorlardı.

Devrimciler ayrıca diğer Doğu Avrupa ülkeleri ve tarafsız ülkelere dayanışma içinde olmak istiyorlardı.

4 Kasım 1956 günü devrim Rus ordusu tarafından bastırıldı. Janos Kadar'ın Ruslar tarafından iş başına getirilen kukla hükümeti devrimci hükümetin üyelerini ve eski Komünist Partisi üyesi binlerce insanı hapselere doldururken yüzlercesini idam ederek öldürdü.

Kadar rejimi 1960'ların ortasında rekabeti, eşitsizliği arttırarak tüketimi de arttırdı. Tehditler, cezalandırmalar, ödüllendirmeler ve rüşvetle Macar halkının direncini

kırdı.

Kadar rejimi giderek daha liberal pozisyonlara kayarak eski "komünist" katılığını terk etti. İnsanlar Batıya seyyahat edebiliyor, açıkça anti-sovyet olmadığı müddetçe istedikleri kitapları okuyabiliyor ve Kadar rejiminin 1957-58'deki korkunç terör dalgasının üzerinde yükseldiğini söylemedikçe istediklerini konuşabiliyorlardı.

Macaristan'daki son gösteriler bütünüyle aşırı sağcılar tarafından kontrol edilmeye ve kullanılmaya başlandı. Gösterilerde anti komünist sloganlar atılıyor.

İktidardaki yeni liberal politikaların uygulayıcısı orta sol koalisyon 1956'ya sol bir olgu olarak sahip çıkıyor.

Ortasol koalisyonun liderleri eski stalinist bürokrasinin unsurları ve biçimsel olarak "solcu"lar. Resmi sağ ekonomik poli-

tikalarının iktidarda olan karşıt- larının politikalarında farklı olmayacağını belirtiyor.

Aralarında çok fark olmamasına rağmen iki karşı kamp arasında çok gürültü kopuyor. Bazı gözlemciler önümüzdeki günlerde yoğun şiddet olaylarının yaşanmasından korkuyor. Her iki taraf da paranoyak bir korkuya oynuyorlar. Bir taraf "faşist" tehlikeden bahsediyor, diğer taraf ise "komünist" tehdide vurgu yapıyor.

1956 Devrimi'nin geleneği, demokratik sosyalizmi hemen hemen kimse anmıyor. İşçi sınıfı ise sessiz. Bütün bu mücadelelere Marslıların kendi aralarındaki çatışmalar gibi bakıyor.

Sol entellektüeller bugünlerde korkuyorlar ve bu nedenle sessizler. Aşırı sağcı internet siteleribu aydınların resimlerini, ev telefon numaralarını, e-mail adreslerini

basıyor. Sonra yağmur gibi tehditler geliyor.

Hiçbir şey 1956 Macar Devrimi'nin bu seneki 50. yıldönümü kadar üzüntü verici olmaz. Bu sene 1956 büyük yığınlar, cumhurbaşkanı, başbakan, burjuvalar, yeni muhafazakarlar ve aşırı sağcılar tarafından kutlanacak. Bu da tarihin ironisi!

Direnen silahlı işçiler

Bush Irak ile Vietnam savaşları arasındaki benzerliği kabul etti

Irak direnişi gelişerek sürüyor. ABD ordusunun kendi komutanlarının verdiği raporlara göre ABD Irak'ta savaşı politik olarak kaybetmiştir. Direniş ise giderek işgal güçlerini kırıp dayamaz hale sokuyor.

ABD ordusu artık en kazasız belası biçimde nasıl Irak'ı terk edeceğini hesaplamaya başladı, İngiliz ordusu ise çoktan bütünüyle çekilme kararına varmış durumda.

İşte bütün bu süreç içinde George W. Bush Vietnam Savaşı ile Irak Savaşı arasındaki benzerliği kabul etti. "Irak'ta şiddet artıyor ve bizde seçime gidiyoruz" diyen Bush böylece sadece Irak yenilgisini değil, ABD'nin gelecek dönemde hegemonikolarak zora düşeceğini de aslında kabul etmiş durumda.

Vietnam savaşı 10 yıl sürmüştü. 1968'de ABD'de Başkanlık seçimlerinin yapılmasından hemen önce Vietnam kurtuluş güçleri ünlü Tet Saldırısı'nı gerçekleştirdi.

Tet Saldırısı ilk kez ABD'nin yenilebilecek bir güç olduğunu kanıtladı. ABD ordusu en güçlü olduğu kentlerde ve bölgelerde dahi zor duruma düştü. Tet Saldırısı'nın sonucunda Vietnam kurtuluş güçleri hemen zafere ulaşmadı. Tam tersine savaş devam etti. ABD aşırı şiddet kullanmaya ve Vietnamlılar da ağır kayıplar vermeye devam etti.

Ancak sonunda Vietnam'daki müttefiklerini Vietnam Kurtuluş Ordusu ile başbaşa bırakıp Vietnam'dan çekilmeye başladı.

Ancak Vietnam'dan çekilmeye başlayan ABD Vietnam'ın Kuzeyindeki Laos ve özellikle Kamboçya'yı o güne kadar tarhte görülmemiş bir biçimde bombalamaya başladı.

Fakat sonunda ABD Vietnam'dan bütünüyle çekildi ve yenilgiyi kabul etti. Bölünmüş Vietnam birleşti.

Vietnam yenilgisi uzun yıllar ABD'nin askeri operasyonlarını etkiledi. Uzun süre kara hareketine girişilmedi. Sonunda Karayip Denizi'ndeki Grenada çıkarmasına kadar.

Irak'ın işgali ise Vietnam'dan sonraki ilk büyük boyutlu kara hareketi oldu.

Kimi sosyalistler Irak direnişi ile Vietnam arasında benzerlik olmadığı tartıştılar. Bunun başlıca nedeni Vietnam direnişinin sosyalistler tarafından yürütüldüğünün düşünülmesi. Irak'ta ise direniş milliyetçiler ve politik İslam tarafından sürdürülüyor.

İki direniş ve iki işgalin nedenleri arasında elbette başka önemli farklar da var. Vietnam ABD için yaşamsal bir öneme sahip değildi. Sadece başka ülkelere örnek olmaması için savaş bu ülkede

Vietnam'da tet saldırısı ABD'nin yenilebileceğini gösterdi

Irak'ta ABD'nin yenileceği işgalin daha ilk günlerinde belli olmuştu

sürdürülüyordu. Aksi takdirde Vietnam ne doğal kaynakları açısından ne de stratejik olarak çok önemli değildi. Irak ise hem doğal kaynakları açısından hem de stratejik olarak ABD için çok önemli.

Ancak Irak'ın Vietnam'a benzemediğini düşünen sosyalistler öncelikle Vietnam kurtuluş hareketinin niteliği konusunda yanılmaktalar. Vietnam hareketi sosyalist bir hareket değil, milliyetçi bir hareketti. Savaş boyunca Kuzey Vietnam'da Rusya'daki devlet kapitalizminin bir benzeri kuruldu. ABD yenilip Güney Vietnam'ı terk ettikten sonra birleşen Vietnam'da devlet kapitalizmi güçlenerek sürdü. Bugün Vietnam'da hala kurtuluş savaşını yönlendiren parti egemen ve Vietnam şimdi serbest pazar ekonomisi ile yönetilmekte.

ABD'nin Vietnam'ı terk etmesinin hemen ardından Vietnam Halk Cumhuriyeti önce Çin ile kısa süreli bir savaşa tutuştu ardından Kamboçya'yı uzun süre işgal etti.

ABD Vietnam'da dört nedenden dolayı yenildi. Vietnam

Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin direnci, ABD ordusu içindeki savaş karşıtı hareketin giderek güçlenmesi ve ordunun savaşma yeteneğini giderek kaybetmesi, uluslararası savaş karşıtı hareketin baskısı ve belki de en önemli olarak da Amerika'da muhalefetin giderek güçlenmesi ve sonunda ABD egemen sınıfının kendi evindeki hareketi bastırmayı Vietnam'da savaşı kazanmaya tercih etmesi.

Bugün Irak savaşı karşıtı uluslararası hareket Vietnam savaşı karşıtı hareketle karşılaştırılmayacak kadar güçlü. Bu Amerika'da ve dünyanın geri kalanında serbest pazara, yeni liberalizme karşı giderek güçlenen bir kitle hareketinin güçlenmesine de yol açıyor.

Henüz Amerikan ordusu içinde ki savaşa karşı tutum Vietnam savaşı düzeyine ulaşmış değil ama savaşmama isteği giderek güçleniyor.

Ve son olarak Amerika'da toplumsal muhalefet güç kazanıyor. Latinlerin son olarak 1 Mayıs'da milyonlara ulaşan genel grevi ve kitle hareketliliği, savaş karşıtı

hareketin, asker ailelerinin oluşturduğu hareketin güçlenmesi sürüyor.

Son olarak ise iktidardaki Cumhuriyetçi Parti'nin büyük bir yenilgiye doğru ilerlemesi Vietnam Savaşı'ndaki duruma benzer koşulları oluşturuyor.

Tarih kendisini tekrar etmez. Vietnam Savaşı'nın koşullarını aynen Irak Savaşı'nda bulmak mümkün değil. Bizim baktığımız nokta bu iki savaşın dünya çapında yarattığı sonuçlardır.

Her iki savaşta güçlü birer antiemperyalist hareket yarattı. Irak Savaşı daha güçlü bir hareket yarattı.

Her iki savaşta da emperyalistlerin yenilgisi dünya çapında emekçi sınıflara güç veriyor. Emperyalizmin, kapitalizmin yenilebileceğini kanıtıyor.

Sonunda gerçeği Bush'da kabul etti. darısı...Vietnamlılar ağır kayıplar vermeye devam etti.

Özden DÖNMEZ

Amerikan Savaşı Vietnam, Jonathan Neale, Metis Yayınları, Vietnam Savaşı üzerine yayınlanan en iyi kitaplardan birisidir.

Barkod

Küçüklüğümü hatırlıyorum... Hayatın eğlenceli, güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Renkliydi. Siyah yada beyaz yoktu. Mutluydu... Birilerinin seni hapsedip sesin çıkmasını diye tüm güçleriyle ağzını kapattıkları, içindeki coşkuyu öldürdükleri, herşeyden parlak olan o renklerini soldurdıkları ve tek çarenin onlardan geçtiği birşey değildi hayat. Çok güzeldi doğduğum gibi yaşamak.

Ama birgün zaman gelmişti artık. Biyere götürdü annem beni. Yaşlılarım vardı hep. Güzel olduğunu düşündüm. Sonra annem gitti. Ağladım ben de... Özlüyordum çünkü onu.

Alıştım zaman geçtikçe. Hergün gitmeye başladım. Farkında olmadan hayatım tek bir şeyin üzerinde gitmeye başlamıştı. Okul.. Herşey ona bağlıydı. Bütün planlar, gelecek, kişilik... Kabullendim.

Başka bir çarem yoktu ki. Onbir senedir hayatımın her yılının dokuz ayı orda geçti. Bildiğim bazı şeyleri o dokuz aylar olmasaydı öğrenemicektim belki ama çok sıkıldım ben orda. Bulduğum sınıfa göre farklı olan herşeyi yoketmeye çalıştı. Üstüme geldi duvarlar, içim daraldı. Tenefüse kaç dakika kaldığı saydı hep bana. 'en kutsal mesleğe' sahip insanlar kızdılar, "istediği zaman konuşamazmışım, gülemezmişim, konuşamazmışım..."

Baktım, hiçbiri gülmüyo, konuşmuyo. Korkuyolar ondan. Kutsal meslekti bu, yeni nesilin

böyle olmasına karar verilmişti. Liseye geldim. Tahmin edemiceem kadar baskı vardı. Ayakkabılarıma, giysime, saçıma, tavırlarıma, sözcüklerime hatta düşüncelerime bile

karıştırlar. Sadece benim olan, bana özel olan şeyleri yasakladılar. Görüntüme karar verdiler. 'Öğrenmeye benze!' dediler. Onların kafasındaki hepimizin olması gereken kalıba girmeliydim ben de. İnsanım ben. En üstün varlıktım hani, hani dünyayı değiştirebilirdim.

Dünyayı nasıl değiştirebileceğime bile karar verdiler. Bunu da boşverdim kendi sonsuz dünyama yıkılması çok zor duvarlar ördüler. Ben ve benim gibi birçok 'öğrenci' o duvarların arasında ağlıyoruz, delikler açmaya çalışıyoruz... İstedikleri gibi gözükmeye çalışıyorum ben, her sabah bin kişinin önünde bağırmasınlar diye. Ama aynadaki yansımam en son istiyecemim gibi.

Ciddi ve bilmem kaç milyonunkiyile aynı... Bunlara rağmen yıllardır beceremedikleri birşürü şey var. Birtanesi benim. Ve biliyorum tanınmasam da diğer hepisiyle birlikteyiz. Hepsine günün birinde yapacağımız şeyler için teşekkür ediyorum... Ben o duvarlara tırmanıyorum... Bigün biticek hepsi, atlicam ben oralarından. Bir yığın insana zorla dayattığınız o barkodu kabul ettiremeyeceksiniz bize!

Kendime yakıştıramıyorum çünkü. Kusura bakmaym hiçbir zaman 'istediğinin' gibi bir öğrenci' olamıcım. Yansımamı ne kadar isterseniz değiştirebilirsiniz ama kafamdakilere dokunamazsınız, yakınına bile yanaşamazsınız. 'Özür dilerim! Söylememem gereken şeyler söyledim sanırım... Boyumdan büyük laflar ettim... Bidaha olmaz...(!)

SİNEMA

Eve dönüş

"Ne pahasına?"

Gösterim tarihi: 3 Kasım 2006

Yönetmen: Ömer Uğur
Oyuncular: Memet Ali Alabora, Sibel Kekilli, Altan Erkekli, Savaş Dinçel

Babam ve Oğlum, 12 Eylül askeri darbesi ile ilgili yapılan filmler arasında, izleyici rekoru kırarak önemli bir yer edindi. Çok sayıda kurtçuğun televizyon ve sinemada yer kapladığı bir zamanda Babam ve Oğlum, 12 Eylül'ün, bir kuşak

üzerinde yarattığı tahribatı anlatması bakımından önemli bir işlev gördü.

Şimdi sırada başka bir 12 Eylül filmi var. Eve Dönüş. Ömer Uğur'un yönettiği, Memet Ali Alabora ve Sibel Kekilli'nin baş rollerinde oynadığı film, Babam ve Oğlum'da kısa bir biçimde üzerinden geçilen 12 Eylül'ün işkenceci yanını, askeri terörün sıradan, örgüt bağlantıları dahi olmayan insanların üzerine nasıl gittiğini ve insan onurunu nasıl aşağıladığını işliyor. Kasten gammazlanan bir işçinin uğradığı işkence, işinden kopartılması,

ailesinin içine girdiği zorluklar, 12 Eylül'ün, darbelerinin iddia ettiği gibi, kaosa karşı değil, toplumun emekçi ve yoksul çoğunluğuna karşı girilen bir suç olduğunun da kanıtı.

Yüksek emekli maaşıyla Marmaris'te ressamlık yapan bir darbecinin hala yargılanmamış olmasına duyduğumuz kızgınlığı daha da artıracak bir dönem filmi bizi bekliyor.

Sermet GÜLEN

KİTAP

Nobel ve Türk kitapçıları

Orhan Pamuk'un Nobel'i kazandığını Beyoğlu'ndaki Pandora Kitabevi'nin derhal vitrine Pamuk'un kitaplarını ve küçük bir ilanı koymasından öğrendim.

Ertesi günü Pandora Kitabevi'nin Nobel'i Orhan Pamuk'un kazanmasından bu kadar silik bir biçimde duyurduğunu düşündüm ve gün boyu iş edinip 20'ye yakın kitapçevini dolaşım.

Solcusu, solcu olmayana, küçüğü ve büyüğü ile tek bir tanesi bile Orhan Pamuk'un Nobel kazanması nedeniyle kitaplarına özel bir bölüm ayırmamıştı. Bu durumda Pandora Kitabevi'ni yürekten kutladım. Meğerse çok cesur bir iş yapmış.

Sonra internet kitapçılarına baktım. Gene tıs yok

İlerki günlerde belli ki insanlar Orhan Pamuk kitaplarını sormaya başladığı için kitapçılar, küçük, mümkün olduğunca az görülen Orhan Pamuk stantları açmaya başladılar. Pandora ise olayı vitrinden veren tek kitapçı olmaya devam etti.

İnsan bu nasıl bir ülke diye düşünmeden edemiyor. Bu ülkenin insanların konuştuğu bir dilde bir insan Nobel kazanıyor. Bu yazarın çok sayıda kitabı var ve kitapçılara girdiğinizde bu olayı hissetmiyorsunuz. Ticari bir amaçla dahi özel bir stant yok

Orhan Pamuk Türk milliyetçiliğinin solda ve sağda, edebiyat dünyasında ve siyasal alanda ne denli çirkin bir yüzü olduğunu çıplak bir biçimde gösterdi.

Sağ ol Orhan Pamuk, sen bizim yüz akımızsın.

Orhan BULUT

SİNEMA

Özgürlük Rüzgarı

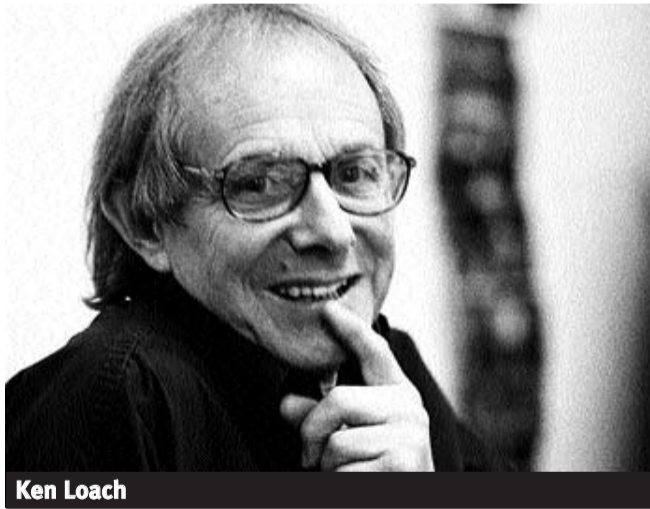
Emperyalizmin çirkin yüzü

Ken Loach'ın Cannes Altın palmiye ödülünü kazanan filmi sinemalarda. Diğer bütün Loach filmleri gibi çok sade ama çok çarpıcı. Hikayesi karmaşık değil ama sınıf mücadelesi her sahnede üzerinize geliyor.

Konu İrlanda. İngiliz emperyalizmine karşı mücadele eden İrlandalılar. Aralarında bağımsızlığın kazanılması ile birlikte orada durmamak, sosyalizme yürümek isteyenler var. Yoksul İrlanda için çözümün sadece bağımsızlık olmadığını savunanlar savaş bitip Cumhuriyetçiler İngiliz emperyalizmi ile anlaşınca gene savaşmak zorunda kalıyorlar.

İngiliz ordusu vahşi. Öylesine vahşi ki sadece İrlandalıların savaşma gücünü, isteğini arttırıyorlar. Mesaj açık: Emperyalizm ne denli vahşi olursa olsun sonunda yenilebilir İşte Vietnam, işte Irak, işte Lübnan.

İrlanda'da İngilizler, Vietnam ve Irak'ta Amerikalılar bütün vahşetlerine rağmen yenildiler, yeniliyorlar.

Ken Loach

Ödül kazanmış bir film olarak Özgürlük Rüzgarı ne yazık ki çok az sinemada ve daha çok küçük ve kenarda kalmış sinema salonlarında oynuyor.

Belli ki Özgürlük Rüzgarı'nın politik mesajı bu ülkede ki milliyetçi barikati aşamamış. Verdiği mesaj korkutucu bulunmuş: Ne yaparsanız yapın, insanlarkendi dillerini konuştu diye vurun. Köyleri basın, yakın yıkın. Sorgusuz sualsiz insanları asın, öldürün. Sonunda yenilirsiniz.

Bu birinci mesaj. İkinci mesaj ise bağımsızlık yet-

mez. Asıl önemli olan emekçilerin kendi iktidarlarını kurmalarıdır. Bağımsızlık sonrasında gene patronlar, gene büyük toprak sahipleri gene zenginler yönetecekler savaşan emekçiler için değişen birşey olmayacaktır. İşte İrlanda!

Özgürlük Rüzgarı'nı mutlaka görün. Çok sert, çok çarpıcı ama çok öğretici. Sadece Özgürlük Rüzgarı'nı değil, Ken Loach'ın bütün filmlerini fırsat bulursanız seyredin. Hepsi çok önemli filmler.

F. ALOĞLU

KİTAP

Medeniyet kaybı

Sol ve milliyetçilik bağdaşmaz

Tanıl Bora'nın üç bölümden oluşan kitabı bir denemeler toplamı. Kitap hakkında söylenecek ilk söz, katılmayacağımız noktalar olsa da, son dönemde yaşanan "acayip" tartışmalar göz önüne alındığında, insanın zihnini temizliyor. Orhan Pamuk Nobel'i aldı, aynı saniyelerde Fransa soykırımını inkar yasasını çıkardı. O satlerde İstanbul'da, istiklal caddesi üzerinde olanlar, eline Türk bayrağı kapanın soluğu Fransız Konsolosluğu'nun önünde aldığını hatırlayacaklardır.

Gazetelerde öfke, nefret, buruk bir hoşnutluk, aşırı bir Orhan Pamuk düşmanlığı el eleydi. Hürriyet'ten Ertuğrul Özkök, önce sevinmiş Pamuk'un Nobel'i aldığına ama sonra Türklük damarı kabardığı için, "Aynı anda içimden, belki bütün Türklerin de içinden geçen o duygu geçti. Keşke o sözlerle gönlümüzü yaralamamış olsaydı. Keşke ülkesiyle ilgili kendi görüşlerini, somut tarihi gerçekler halinde sunmasaydı." diye geçirmiş.

Fatih Altaylı da aynı duygu selinde boğuluyor: "Orhan Pamuk, Türk kamuoyu tarafından lanetlenen söyleşiyi yapınca, bu köşede yazmıştım, 'Nobel'i alabilmek için bunu yaptı' diye." Altaylı da hayıflanıyor. Bir edebiyatçının edebiyata yaptığı katkı, Türklük damarının kabarma hallerine göre değerlendiriliyor.

İşte Tanıl Bora'nın kitabını tartışarak okumak, kitap içindeki sayısız örneği dikkatlice süzmek Türkiye'de milliyetçiliğin hangi köklere yaslanıp hangi işlevleri yüklediğini görmek, Orhan Pamuk ve Fransa yasası tartışmaları gibi sayısız tartışmada açığa çıkan akıl tutulmasının milliyetçi içeriğini anlamak için önemli bir katkı. Kitabın başında, 2005 Mart'ında Mersin'deki Newroz kutlamaları sırasında yaşanan bayrak olayından sonra başlayan bayrak hezeyanını ve linç atmosferini, hırsızların nasıl kullandığı anlatılıyor. Bir işerini soyan hırsızlar, arabanın önüne Türk bayrağı asarak hiçbir polise takılmadan Bozüyük'ten Eskişehir'e kadar rahat rahat gelmişler.

Milliyetçiliği kullanan başka bazı fikir soyguncuları, Nobel'den Fransız yasasına kadar, Kürt hareketinin eleştirisinden sabetaycılık saçmalıklarına kadar, kemalizmden 301 savunuculuğuna kadar, soldan yurtseverliğe kadar, sosyal demokratlıktan kızıl elmacılığa kadar, "rahat rahat" geldiler. Çünkü Tanıl Bora'nın, kitapta net bir biçimde anlattığı gibi milliyetçilik sadece basit bir manipülasyon aracı değil. Tanıl Bora milliyetçiliği şu zemine oturtuyor: "Türkiye kapitalizminin ve modernleşmesinin bilinen 'lumpen' karakteri, Türkiye toplumunda bu krizin bilhassa ağır yaşanmasına yol açıyor. Her şeyden önce, kitleselleşen ve geleneksel koruma-kollama mekanizmalarını da yitiren büyük bir yoksulluk var. Bunun ötesinde, toplumsal ve ekonomik perspektifsizlik, 'değer' kaybı büyüyor. Dünyayı ve kendini açıklamaya, anlamlandırmaya dönük ezberler bozuluyor. Böyle bir zamanda, milliyetçilik, belki en dayanıklı ezberdir."

"Medeniyet kaybı", bu ezeberin kolaylığına teslim olmanın solda moda olduğu bu politik zamanda, bu modayı sorgulayan, keskin bir biçimde eleştiren, solla milliyetçiliği bağdaştırma çabalarının da alttan alta medeniyet kaybının başka bir yansıması olduğunu anlatan çok iyi bir kitap.

Şenol DEMİR

Medeniyet kaybı/Milliyetçilik ve Faşizm Üzerine yazılar
Tanıl Bora
Birikim Yayınları, 1. Baskı 2006, İstanbul

ODTÜ BAK

ODTÜ'de bir BAK klübü kurmak için yeni adımlar atılıyor. Şimdi bir öğretim üyesi ile anlaşıldı.

Kasım'ın ikinci yarısında söyleşi şeklinde bir ODTÜBAK toplantısı yapılmasına karar verildi. Toplantı büyük olasılıkla Kültür Kongre Merkezi'nde yapılacak.

Ayrıca sinevizyon gösterimleri için 6-13 Kasım haftası içerisinde bir etkinlik yapılacak.

BAK'ın yanında KEG (Küresel Eylem Grubu) ve İstanbul'daki 4 Kasım eylemi de konuşuldu. Toplantıdaki herkes 4 Kasım eylemine olumlu tepki verdi.

30 Ekim'de alternatif enerji ve nükleer santraller konusunda bir sunum olacak. O hafta içerisinde de okul içinde çalışmalar başlıyor.

GSS'ye karşı mücadele

İzmir'de aile hekimliği ve genel sağlık sigortasına karşı mücadele Kasım ayından itibaren hızlanacak.

Sağlık ve sosyal hizmet emekçileri sendikasının çağrısıyla oluşturulan sağlık platformu 2 Kasım'da Düzce ve Eskişehir'de yaşananların anlatılacağı, sonrasında katılan sağlık çalışanlarının tartışmalarıyla devam edecek geniş katılımlı bir toplantı ile mücadele sürecini ilan edecek.

26 Kasım tarihinde İzmir'de bölgesel bir miting planlanıyor. Aralık ayının hemen başında da bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirilecek.

İzmir'de mücadele sürecini inşa etmek için İzmir'li sağlık çalışanlarının hızla çalışmalara başlayacağı çok açık. Ancak bu mücadelenin İzmir'le yada sağlık çalışanlarıyla sınırlı kalması mücadelenin kazanılmasının önündeki en büyük eksiklerimiz olarak duruyor.

Bu eksiklerin giderilmesi için GSS'ye karşı mücadelenin hızla sağlık çalışanı olmayanların arasına ve tüm Türkiye'ye yayılması gerekiyor.

Küresel Eylem Grubu

İZMİR KEG

Her hafta Perşembe günleri **Yakın Kitabevi'**nde saat 18.30'da toplanıyor.

Lübnan'a asker gönderilmesin

İZMİR-Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, 12 Ekim'de Kıbrıs Şehitleri Caddesi girişinde Lübnan'a asker gönderilmesine karşı eylem düzenledi. Basın açıklaması ile başlayıp çeşitli sloganlarla devam eden eylem bir saat kadar sürdü. Katılımın beklenenden fazla olması halkın büyük

çoğunluğunun İsrail'i desteklemediğini gösterdi. İsrail, Lübnan'ı bombalarla yakıp yıkarken, çoğu çocuk binlerce insan öldürülüp yüz binlercesinin evleri İsrail bombaları ile yıkılırken İsrail'i durdurmaya yönelik hiç bir adım atmayanların, şimdi saldırgan ve işgalci İsrail'e güvenlik sağlamak

üzere Lübnan topraklarına asker gönderilmesinin utanç verici olduğu vurgulanırken, eylem şu sözlerle sona erdi:

Lübnan'a asker gönderilmesin,
Irak'ta işgale son,
Filistin'e özgürlük,
İran'a dokunma,
İncirlik kapatılsın.

Ezgi Deniz ALPAN

Edirne BAK toplantısı

Edirne BAK'ın 19 Ekim akşamı düzenlediği 'Savaş Karşıtı Hareketin Geleceği' konulu toplantısı, beklenenin çok üzerinde katılımı, canlı ve tartışmalı geçti. Katılanlar arasında yirmi kadar Trakya Üniversitesi öğrencisi, on küsur liseli ve Eğitim-Sen üyelerinin de bulunduğu toplantıda, dünyada savaş karşıtlarının önündeki işler, Amerikan emperyalizminin Afganistan, Irak ve Lübnan'da yenilgiyle karşı karşıya olduğu, bu ülkelerde yara alan Amerika'nın Irak'tan kolayca çekilmeyeceği ve çok büyük olasılıkla İran'a saldıracağı

konuşuldu. Tartışma sırasında, Türkiye ve Irak'ta Kürt hareketinin durumundan İran'a bir saldırının engellenmesi için neler yapılabileceğine kadar pek çok konu gündeme geldi.

Üç yıldır Edirne'de çok aralıklı olarak yapılan BAK toplantılarının bundan sonra haftada bir veya ayda bir düzenli hale getirilmesi, önümüzdeki ay ünlü konuşmacılarla büyük bir toplantı daha düzenlenmesi, üniversitede tüm zorluklara rağmen bir Barış ve Adalet Topluluğu kurulmaya çalışılması toplantının sonunda alınan kararlar arasındaydı.

SON SÖZ

4 Kasım'da Küresel İklim yürüyüşü var. Bir ilk değil ama küresel ısınmaya karşı önemli bir adım olacak. Şimdi bütün gücümüzle bu yürüyüşün büyük olması için çalışmalıyız.

Küresel ısınma yarının değil günümüzün sorunu.

4 Kasım'dan sonra İzmir'de 26 Kasım'da Genel Sağlık Sigortası'na ve Aile Hekimliğine karşı miting var. Onun

daha büyük olması için çalışacağız. Aile Hekimliği uygulamasını durdurabiliriz.

Bu arada Ankara'da 13 Aralık tarihleri arasında Antikapitalist Forum var. Antikapitalist Forum'da 8 toplantı var. hepsi kapitalizmi teşhir eden tartışmalar yaşayacağız. Tüm kampanyalarda birlikte çalıştığımız aktivistlerin Ankara Antikapitalist Forumu'na katılması için çalışmalıyız.

Kısacası daha fazla aktivizm

İzmir KEG kuruldu

İZMİR Küresel Eylem Grubu, ilk buluşmasını 11 Ekim Çarşamba günü Karşıyaka Ege Sanat Merkezi'nde düzenledi. Tuncay Karaçorlu'nun konuşmacı olduğu etkinliğin konusu 'Doğal ve Kültürel Yaşam Alanları ve Dünya Barışı' idi.

17 kişinin katıldığı toplantı yaklaşık bir buçuk saat sürdü, sonucunda bu toplantının her hafta gerçekleştirilmesi ve Karşıyaka merkezli bir Küresel Eylem Grubu kurulması kararı alındı.

Ezgi Deniz ALPAN

KADIKÖY BAK

Her hafta Çarşamba günleri **Kadıköy'de Eğitim Sen 2 nolu Şube'**de saat 19.00'da toplanıyor.

ÜSKÜDAR BAK

Her hafta Salı günleri **Altunzade muhtarlığında** saat 20.00'de toplanıyor.

BEYOĞLU BAK

Her hafta Salı günleri **İstiklal Cad, Büyükparmakkapı Sok. Hayat Apt'da Karakedi'**de saat 19.30'da toplanıyor.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir. -Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylece bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP büroları

● Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 -Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

Akhisar: **0544 - 515 62 59**

Bursa: **0535 - 422 39 65**

Denizli: **0543 - 476 27 88**

İzmit: **0537 - 940 58 95**

Kütahya: **0544 - 515 62 59**

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

DSİP - Kadıköy

Her hafta Salı günleri saat 19.00'da toplanıyor

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

DSİP - Beyoğlu

Her hafta Perşembe günleri saat 19.00'da toplanıyor

Karakedi
İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 -Beyoğlu
0536 - 259 73 64

DSİP - Ankara

Her hafta Salı günleri saat 19.00'da toplanıyor

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 Kızılay
0535 - 514 11 73

DSİP - İzmir

Her hafta Pazartesi günleri saat 19.00'da toplanıyor

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403 Konak
0537 - 624 49 08

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.
■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

DÜNYAYA TEHDİT ALTINDA

Küresel ısınma insanlığın önünde en ciddi tehlikelerden birisi olarak durmakta. Dünya atmosferi kapitalist sistem tarafından her gün daha fazla sera gazı ile dolduruluyor. Sonuçta dünya ısınıyor ve büyük afetler yaşanıyor.

Eğer önlem alınmazsa dünyayı çok daha karanlık günler bekliyor.

Buzlar eriyor
Deniz seviyesi yükseliyor
Sayısız kent sular altında kalabilir

Daha çok buz erirse deniz seviyesi daha çok artar ve sadece kentler değil, ülkeler sular altında kalmaya başlayabilir.

Deniz suyu sıcaklığı arttıkça büyük fırtınalar çoğalıyor ve şiddetleri artıyor.

Sellerin sayısı ve şiddeti çoğalıyor

Susuzluk sorunu başladı daha da gelişebilir.

Karalarda buzlar eridikçe susuzluk ve seller aynı anda çok daha büyük bir afet olarak ortaya çıkacak

Tarım alanları daralıyor
Böcekler, bitkiler ve hayvanlar yer değiştiriyor
Bütün bunları sonucu olarak kuraklık ve sonuçta açlık artıyor

Küresel ısınma arttıkça açlık çok büyük tehdit haline gelecek

Isınma ve sonuçları nedeniyle insanlar da göç ediyor

Bütün bunlardan en çok yoksullar etkileniyor.

Küresel ısınmanın sorumlusu kapitalizm.

Kapitalist kâr hırsı, rekabet ve sermaye birikimi dünyayı büyük bir felakete sürüklüyor. Bu yarının sorunu değil çok güncel bir sorun

Kapitalizm enerji kaynakları için çıkardığı savaşlarla dünyayı bir mezbahaya çevirirken diğer yandan da kullandığı ve kullanılmasını teşvik ettiği fosil yakıtları ile dünya atmosferini karbondioksit ile dolduruyor.

Dünyanın en büyük 100 şirketi içinde enerji, petrol ve otomobil şirketleri çok önemli bir yere sahip. Dünyayı bu şir-

ketler yönetiyor bu nedenle de dünyanın ısınmasından da asıl olarak onlar sorumludur.

Dünyanın en büyük ve güçlü ülkesi ABD'nin yöneticilerinin çoğu aynı zamanda petrol ve enerji şirketlerinin de yöneticisi. Bu nedenle savaş çıkarıyorlar. Bu nedenle küresel ısınmanın varlığını bile kabul etmiyorlar.

Bu sistemden kurtulmadan, yani kapitalizmi yıkmadan küresel ısınmaya kalıcı bir çözüm bulmak mümkün değil.

Bu nedenle küresel ısınmaya karşı mücadele etmek isteyen herkesi anti kapitalist mücadeleye çağırıyoruz.

Küresel Isınmayı Durdurun
Türkiye Kyoto'yu İmzalasın

4 KASIM

KADIKÖY
saat: 12.00

Küresel Eylem Grubu

Küresel Isınmayı Durdurun

Türkiye Kyoto Anlaşmasını İmzalasın

4

KASIM

KADIKÖY

Haydarpaşa garı önü
saat: 12.00